У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 11. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 19-го СІЧНЯ 1971 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 19, 1971 No. 11. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 18 січня 1971

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ЗВЕРНУВСЯ ДО КОНГРЕСУ з проханням затвердити бюджет в сумі 60 мільйонів долярів на потреби розвитку мистецтва й науки в ЗСА. Це прохання передав Президент до Конгресу ще в 1969 р., але розглядатимуть його цього року. Не відомо, чи законодавці схвалять таку суму в час, коли країна переживає економічні труднощі і адміністрація проявляє тенденцію скорочувати видатки.

48 000 ТЕЛЕФОНІЧНИХ МЕХАНІКІВ У НЮЙОРКСЬКОМУ СТЕЙТІ пішли на страйк, домагаючись підвищення платні. Федеральний дистриктовий суддя вже покарав Спілку Телефонічних Механіків штрафом в 112 тисяч долярів і президента Спілки Говарда Банкера оштрафував на 4 250 дол. Страйк розпочався через непорозуміння в оплаті за понаднормові години праці.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ ЗСА МЕЛВІН ЛЕРД ЗАПЕРЕЧИВ поголоски, нібито він мав відкликати генерала Грейтона Абрамса з посту головнокомандувача американськими збройними силами у В'єтнамі. Повернувшись із десятиденних відвідин Південносхідньої Азії, секретар оборони сказав, що цього року не передбачено ніяких особливих змін, зокрема щодо головнокомандувача американськими силами в Південному В'єтнамі.

ДВОХ ЧЛЕНІВ ВОЙОВНИЧОЇ ЖИДІВСЬКОЇ ЛІГИ ОБОРОНИ та одного їхнього прихильника обвинувачено в Ню Йорку в тому, що вони хотіли купити три рушниці, користуючись фальшивими прізвищами. Якщо їх визнають винними, то підсудних чекає покара за порушення стейтового закону про купівлю зброї під чужим прізвищем до 5 років тюрми і до 5 000 дол. штрафу кожному.

СЕНАТ, ЯКИЙ ЗАКІНЧИВ СВОЇ СЕСІЇ довгими розмовами й дискусіями, так зв. „філібустерством", здається, розпочне наступну сесію новими „поширеними дебатами". На черговій сесії Сенату плянують розглянути можливість закону про „обструкцію", щоб не допускати в майбутньому до безконечних промов з метою відтягання рішень.

НОВИЙ ДОРАДНИК ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА в справах відносин між Білим Домом і Сенатом та Палатою Репрезентантів, Кларк МекҐреґор, вважає, що вже наступає час кращих відносин між Президентом і Конґресом. К. МекҐреґор — колишній конгресмен - республіканець із Міннесоти, сказав, що взаємини між 91-шим Конґресом і Білим Домом були надто напружені.

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ ЕҐНЮ ПОВІДОМИВ, що через кілька тижнів президент Ніксон запропонує Конгресові розглянути новий плян медичної допомоги й обезпечення населення. Цю проблему вивчала адміністрація впродовж кількох останніх місяців. Віце - президент Спіро Еґню повідомив, що уряд запропонує такі рішення, щоб „ніхто не був поза медичною допомогою лише тому, що не має чим за неї заплатити".

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ „ПРЕЗИДЕНТ" М. В. ПІДГОРНИЙ ВЗЯВ участь в церемонії посвячення закінченої Асванської греблі над Нілом та заявив у своїй промові, що „приязнь СССР і Єгипту буде вічною". Після того, як ЗСА спершу обіцяли та потім відмовили свою допомогу Єгиптов. — СССР допоміг грішми й фахівцями збудувати впродовж 11 років Асванську греблю, що коштувала кругло 1 більйон дол.

ІЗРАЇЛЬ ПЕРЕВІВ збройний рейд в Ливані на 28 миль вглиб від кордону та знищив базу арабських партизанів в с. Сарафанд, звідкіля партизани висилали були проти Ізраїлю нурців, вишколених у підводній саботажній акції. Обидві сторони проголосили взаємосуперечні комунікати про свої успіхи і втрати.

ДО СТОЛИЦІ ІРАНУ ТЕГЕРАНУ ПРИБУВ американський заступник державного секретаря Джан Ірвін у спеціяльній місії від президента Ніксона: нарадитись з монархами Ірану, Савді Арабії і Кувайту в справах експорту нафти з тих країн на Захід. Ірвін переведе в тих трьох країнах к. 10 днів.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЕДВАРД ГІТ БОРОНИВ на конференції Коммонвелту в Сінґапурі право Британії продавати зброю Південно - африканському Союзові. Його аргумент — небезпека від щораз більшої совєтської морської фльоти на Індійському океані — знайшов наявну підтримку, коли якраз в тому самому часі через Сінґапур переїздили в напрямку до Індійського океану кружляк „Суворов" і нищильник „Блестящій". Приявний на тій конференції прем'єр Мавріціюсу запропонував Британії влаштувати свою морсько - летунську базу на Мавріціюсі на Індійському океані.

ПОРТОВІ РОБІТНИКИ В ҐДАНСЬКУ ПЕРЕВЕЛИ знову демонстраційний двогодинний страйк, домагаючись виключення з Політбюра партії ген. Мєчислава Мочара і віце - прем'єра Станіслава Коцьолка, сталіністів. Димісіоновано голову польських робітничих спілок Іґнаца Лоґу Совінського, проти якого були робітники.

В ТАЇ (СІЯМІ) ОПРИЛЮДНЕНО, що число тамошнього американського війська зменшилось з 48.000 і 1969 р. до 36.200 під кінець 1970 року.

У ТОКІО МАВ великий успіх своїми прилюдними виступами молодий американський дослідник і оборонець щоденних життьових потреб людей, Ролф Найдер. Він нараджувався з Японським Союзом Споживачів. Найдер здобув собі розголос і повагу своєю фаховою кампанією проти „небезпечних" авт в ЗСА.

БРИТАНІЇ ЗАГРОЗИВ страйк поштових робітників, який охопить доставу пошти, телефони й телеграф. Робітнича спілка — 230.000 поштовиків і телефоністок — заповіла страйк на 20 січня ц. р., вимагаючи підвишки платень на 20 відсотків.

У БОННІ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВІДБУЛАСЯ в минулу п'ятницю третя з черги тригодинна нарада представників урядів обох частин поділеної Німеччини. Наступну таку зустріч призначено на 26 січня у Берліні. Хід і вислід наради — засекречено.

У КАМЕРУНІ РОЗСТРІЛЯЛИ трьох діячів опозиції, засуджених на смерть за змову проти режиму президента Амаду Ахіджіо. Засудженого разом із ними католицького епископа Альберта Нґонґмо през. Ахіджіо помилував, за мінивши кару смерти на досмертну в'язницю.

В Ню Йорку продовжується нелегальний страйк поліцаїв, пожежників і санітарної служби

Зодягнені по цивільному поліцаї із 43-ої дільниці на Бронксі в Ню Йорку стоять без діла перед будинком своєї станиці. Всі вони, як і поліцаї інших нюйоркських дільниць, приєднались до започаткованої працівниками поліції, пожежної сторожі та санітарної служби „акції праці", тобто нелегального страйку.

Ню Йорк. — Починаючи з четверга ночі минулого тижня тут триває нелегальний страйк працівників поліції, пожежної сторожі та санітарної служби. Не проголошуючи страйку, всі вони відмовляються виконувати свої обов'язки. Вони приходять до своїх службових приміщень, але ж, прибувши туди, не виконують ніяких доручень. Зокрема поліцаї не виконують петрульної служби по вулицях і не виїжджають на заклики жителів міста допомагати в таких чи інших випадках. Свій страйк вони називають „акцією праці". Страйкуючі вимагають видатного підвищення їхніх заробітних платень. Вночі з четверга на п'ятницю мин. тижня цей „рух праці" охопив майже дві тисячі і п'ятсот поліційних службовиків нічної зміни. Переговори із страйкуючими, що їх веде правління міста під проводом посадника Ліндзі, не дали покищо ніяких вислідів. Започаткований поліцистами страйк не вплинув надто на збільшення злочинности в Ню Йорку. Для охорони совєтських дипломатичних представництв перед напастуванням і демонстраціями жидівських активістів спроваджено членів спеціяльного відділу Секретної Служби ЗСА. Посадник Ліндзі засудив нелегальний страйк. Оферту правління міста підвищити заробітну платню поліцаїв і пожежників на тисячу долярів і працівників санітарної служби на 900 долярів протягом трьох років представники страйкуючих відкинули.

Уругвайські терористи вимагають один мільйон долярів викупу за викраденого американського експерта

Ню Йорк. — Редакція щоденника „Ню Йорк Таймс" одержала копію листа здогадно від проводу підпільної організації уругвайських терористів Тупамаро, з повідомленням, що вони готові звільнити викраденого ними ще 7 серпня минулого року американського сільського експерта д-ра Клода Л. Флая. Оригінал листа мав бути висланий до його жінки безпосередньо. У своєму листі уругвайські терористи обіцяють звільнити д-ра К. Флая, але за викупом в сумі одного мільйона долярів. За інформаціями родини викраденого експерта, його жінка такого листа досі не одержала. Д-р Флай був висланий до Уругваю з дорученням і під авспіціями американського уряду для допомоги тій країні в її господарському розвитку. Початково терористи вимагали в заміну за звільнення д-ра К. Флая проголошення їхнього маніфесту в деяких уругвайських щоденниках і радіопередачах. Перед тим уругвайські терористи вимагали також один мільйон долярів за викраденого ними 31 липня 1970 року бразилійського консула в Монтевідео Альойзія Діяза Ґомідеса та американського дорадника уругвайської поліції Дана А. Мітріоне. Після того, як уряд уругвайського президента д-ра Джордже Пачеко Ареко відмовився виконати цю вимогу, терористи вбили Дана М. Мітріоне одинадцять днів пізніше. Викрадений 8 січня цього року цими ж терористами британський амбасадор Джофрі М. С. Джаксон далі перебуває в їхніх руках в невідомому місці. Група його приятелів проголосила нагороду в сумі 24 тисячі долярів за інформації, які уможливили б його звільнення.

Роман Клос, пластовий і громадський діяч, помер у Лорейні

Лорейн, Огайо. — В неділю, 17-го січня, тут несподівано помер на розрив серця відомий пластовий і громадський діяч, св. п. Роман Клос. Народжений 16-го вересня 1903-го року в Судовій Вишні в Західній Україні. Покійний був начальником Відділів Маслосоюзу в Стрию, Луцьку, Станиславові і у Львові. Був активним пластуном-сеніором в загоні „Червона Калина", основником Пластової Станиці в Лорейні та її довголітнім станичним. Належав до Пластового 472-го Відділу УНСоюзу. Осиротив дружину Ірину, синів Юрія і Ярему та дочку Оксану, невістку Марію і внука Левка. Панахиди в похоронному заведенні Дейвіна в понеділок і вівторок 18 і 19-го січня о год. 8-ій вечора, похорон в середу, 20-го січня, о год. 8:30 рано із згаданого похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя і опісля на цвинтар.

Не буде зміни командувача військ ЗСА у Південному В'єтнамі

Вашинґтон. — Вернувшись з своєї 10-тиденної подорожі до Південної Азії, секретар оборони Мервін Лерд заперечив газетні вістки, наче би він плянував зміну на становищі головного командувача американських збройних сил у В'єтнамі генерала Абрамса Крейтона, хоча признав, що структура тамошнього американського командування буде змінена. Він відмовився сказати докладно, коли і скільки американських вояків будуть відкликані з Південного В'єтнаму, ствердивши, що виявить це президент Ніксон, але висловився оптимістично про заповіджене раніше вже Ніксоном відтягання військ ЗСА з В'єтнаму. Хоч ситуація в Камбоджі поважна з уваги на щораз дальше перекидування туди комуністичних військ з Північного В'єтнаму, проте секретар Лерд з найвищим признанням висловився про факт, що уряд Лона Ноля збільшив вже армію Камбоджі з 30.000 вояків до 200.000, при чому та армія щораз краще вишколювана, озброєна і боєздатна. Лерд ствердив, що в Камбоджі існує єдність народу проти комуністичної агресії і що комуністичні партизани становлять незначне число населення, діють тільки в окупованих північними в'єтнамцями частинах краю та були б безсильними без активної допомоги збоку північно-в'єтнамської регулярної армії. Тим часом в Камбоджі продовжується наступ злучених камбоджійських та південнов'єтнамських військ, націлений на відкриття шляху між столицею Пномпеном та портом Компонг Сом. Той шлях „число 4" комуністи перервали ще в листопаді мин. року, здобувши й укріпивши два гірські просмики, через які веде шлях. Один з тих просмиків відзискано, але північна група альянтських військ віддалена ще від південної на кругло 20 миль.

Сенатор Москі, Гарриман і Косиґін розмовляли чотири години

Москва. — Совєтський прем'єр Алексєй Косиґін прийняв в минулу п'ятницю 15 січня ц. р. демократичного сенатора Едмунда Москі, який прибув на Кремль в товаристві кол. амбасадора у Москві Аверелла Гарримана, і розмовляв з ними чотири години. Розмова стосувалася справ В'єтнамської війни, Близького Сходу та загально американсько-совєтських відносин. Розмова велася через перекладача. Хоча не проголошено про ту зустріч ніякого офіційного комунікату, сен. Е. Москі заявив журналістам у Москві, що він „дуже вдоволений" тією розмовою, хвалив Косиґіна, як спокійну людину, яка „щиро і сдверто" висловлює свої погляди та висловив переконання, що при всіх суперечностях, які виявились в тій розмові між ними і совєтським прем'єром, та зустріч була „приємною і корисною". З Москви сенатор Москі подався до столиці Західньої Німеччини Бонну, де він мав довгу розмову з канцлером Віллі Брандтом. Після тієї розмови Москі заявив, що він прихиляється до так званої східньої політики канцлера Брандта і вважає її за правильну. Сен. Москі вернувся вже до Вашинґтону. За коментарами преси, сенатор Едмунд Москі, демократ з Мейну, зробив ту подорож до Ізраїлю, Єгипту, СССР та Західньої Німеччини, щоб безпосередньо краще зорієнтуватися у найважливіших сучасних міжнародних проблемах та підвищити свій авторитет, як найповажніший потенціяльний кандидат Демократичної партії у президентських виборах в 1972 році.

Уряд Ізраїлю висловився проти антисовєтських актів терору

Єрусалим. — Ізраїльський уряд висловився одноголосно проти стосування супроти совєтських представництв і представників за кордоном будь-яких терористичних актів. Хоча в офіційному ізраїльському комунікаті на цю тему не називається за іменем Жидівської Ради Оборони, яка в Америці й поза нею переводить теористичні акти проти існуючих у різних країнах і містах совєтських представництв та напастує совєтських дипломатів, проте нема сумніву, що та постанова ізраїльського уряду стосується власне тієї екстремістичної жидівської організації. Саме в минулу неділю вибухла бомба перед совєтською амбасадою в Кенберрі в Австралії. Спричинено матеріяльну шкоду, але з людей ніхто не потерпів. Арештовано двох молодих мужчин 19 і 23 р.р., не жидів. Хоча австралійський поліційний комунікат твердить, що той атентат не мав нічого спільного з Жидівською Ліґою Оборони в Австралії, проте та Ліґа призналася до вчинку. В постанові ізраїльського уряду з признанням стверджується зріст зацікавлення у широкому світі та зокрема в жидівському суспільстві долею жидів в СССР і поручається продовжувати кампанію проти совєтської заборони виїздити жидам до Ізраїлю, проте дораджується вести ту кампанію виключно мирними й леґальними способами та не стосувати терору в ніякій формі.

Бразилійські терористи звільнили швайцарського амбасадора Бухера

Ріо де Жанейро. — В суботу 16 січня ц.р. ранком члени бразилійської підпільної революційної організації звільнили із свого ув'язнення 57-літнього швайцарського амбасадора Джіовані Енріко Бухера, який був викрадений ними під час засідки дня 7 грудня минулого року. В ув'язненні у терористів Бухер перебув сорок днів. Звільнено його аж після того, як бразилійський уряд випустив із в'язниць 70 політичних в'язнів і відставив їх літаком до Чіле. Звільненого амбасадора знайшли його співробітники на одній із відлюдних вулиць Ріо де Жанейро. Повернувшись до своєї резиденції, амбасадор Бухер висловив свою вдячність бразилійському урядові за заходи для його звільнення. В розмові з журналістами він заявив, що не знає, де тримали його терористи в ув'язненні, бо увесь час, після того, як його викрали і звільняли, він мав зав'язані очі. Бухер від'їде незабаром до Швайцарії. На своє амбасадорське становище до Бразилії він вже не повернеться. З усіх трьох викрадених перед тим бразилійськими терористами дипломатів, на своєму посту залишився тільки японський консул в Сао Павльо. Досі бразилійський уряд був примушений звільнити з тюрем 130 політичних в'язнів титулом викупу за чотирьох чужоземних дипломатів. Переговори в справі звільнення Бухера тривали найдовше, бо бразилійський уряд відмовлявся звільнити в'язнів засуджених або обвинувачених у вбивствах.

ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ У БРАЗИЛІЇ Й РУМУНІЇ ТА СУСПІЛЬНА СЛУЖБА В ЗСА БУЛИ ПРЕДМЕТОМ НАРАД ЗУАДК-У

Філядельфія. — В суботу 16 січня ц. р. відбулося у власній домівці засідання Екзекутиви Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, на якому головними справами було остаточне закінчення допомоги потерпілим від землетрусу українцям в Юґославії та започаткування допомогової акції для потребуючих українців у Бразилії і в Румунії. Водночас стверджено пожвавлення праці Суспільної Служби завдяки добровільцям студентам та обмірковано низку справ внутрішнього характеру. Секретар пані Оксана Ґенґало відчитала протокол засідання Екзекутиви з 2 грудня 1970, на якому д-р В. Ґалан склав був звідомлення з своєї подорожі до Женеви на 33-ті річні збори Міждержавного Комітету для міґрації, скорочено АйСіЕм, 23-24 листопада 1970. Д-р Ґалан відновив договір з АйСіЕм на дальшу допомогу українцям на попередніх основах, — у Мюнхені нараджувався над справами тамошнього Представництва ЗУАДК-ту, а відтіль їздив знову до Юґославії. Там відбув нараду з архиєпископом Букатком, американським амбасадором В. Лінґартом і юґославськими властями та окремо, з делеґатами від села Девятина і всіх довкільних сіл. Проєктується будова 2-клясової школи із кухнею, залею на 200 осіб та помешканням для вчителя і вчительки. Договір слід підписати з Юґославським Червоним Хрестом та, окремо, з автономними властями Боснії і Герцеґовіни, на терені якої є область Баня Луки. Навчання у школі буде українською мовою, призначення будинку і потреби школи будуть загарантовані умовою. Д-р Ґалан виїде весною ц. р. на конґрес Унії латиноамериканських щадниць до Панами і використає цю подорож для дальшої підготови запляновaної акції допомоги дуже бідним українським селянам та студентам в Бразилії. — Д-р В. Ґалан доповнив ті інформації новими даними: в найближчих днях він сподівається дістати детальні інформації про плян будови школи і кошторис. 6 українських студентів, яким ЗУАДК признав скромні стипендії по 25 дол. місячно, прислали від університетів в Юґославії виказки. Юґославський Червоний Хрест заявив готовість посередничити в справі допомоги українцям в Румунії: він безплатно перевіз би всі речі з ЗСА до юґославського порту та відтіль вислав би їх до Румунії. Коли літом цього року деякі українські студенти в Америки поїдуть до Юґославії, до Бачки, вони могли б переїхати відтіль до Румунії і практично підготовити допомогову акцію. Румунська амбасада у Вашинґтоні поставилась до цієї справи дуже прихильно. Допомогові акції ЗУАДК в Юґославії і Румунії та Бразилії сприяє Високий комісар Об'єднаних Націй для справ втікачів. Формально ініціятива виходить від українців у Бразилії, а ЗУАДК співдіятиме з бразилійським відділом Союзу для Поступу, державної організації ЗСА. Докладний звіт про потреби бразилійських українців надіслав о. Бальзар з Бразилії, — на жаль, його останній лист, переданий приватною особою у вересні мин. року до Філядельфії, дійшов до рук д-ра Ґалана щойно недавно, в січні ц. р. Д-р Ґалан стверджує, що всі чужі чинники стараються всіляко облегшити працю ЗУАДК-у, а труднощі роблять власні люди. — І. Поритко звітує, що діюча при ЗУАДК Суспільна Служба Комбатантів від 1951 р. зібрала від того

(Закінчення на стор. 8-ій)

Проф. д-р Лев Добрянський доповідав на Формозі

Вашинґтон, Д. К. — З грудневої подорожі до Азії повернувся президент УККА і голова Крайового Комітету Тижня Поневолених Націй проф. д-р Лев Добрянський. Він взяв участь в першій у вільній Азії азійсько-американській конференції, в якій брали участь 80 осіб, в тому амбасадор ЗСА в Тайпеї Волтер Мек Конелі та інші американські й китайські дипломати і діячі. Д-р Лев Добрянський зробив на конференції головну доповідь на тему „Географічна експресія китайського материка". На прийнятті в генерала Є. Сіянг Чі мова йшла про кілька мільйонів українців на Далекому Сході і в Азії, в СССР. Д-р Лев Добрянський та ін. учасники конференції мали зустріч у президентській палаті з провідником вільного Національного Китаю президентом Чан Кай-шеком, а також із президентом ВАКЛ — Світової Антикомуністичної Ліґи, Відділ Національного Китаю, д-ром Ку Ченг-Канґом. Преса й радіо широко інформували про перебіг конференції та подали більшу частину промови д-ра Л. Добрянського в перекладі для китайського населення.

Польський щоденник в Ню Йорку „Нови Свят" припинив свій вихід

Ню Йорк.—Місцевий польський щоденник „Нови Свят" один із найбільших і найстарших польських часописів у З'єднаних Стейтах Америки припинив, — згідно з повідомленням надрукованим в числах цього щоденника з 14 і 15-го січня ц. р свій вихід. Останнє число цієї газети появилося з датою суботи 16-го січня 1971 року. У своєму повідомленні про завішення видавництва Видавнича Корпорація „Нови Свят" інформує своїх читачів, що „започатковано зусилля, завдяки яким Польонія у Східніх стейтах далі диспонувала щоденником, видаваним польською мовою". Інформації про те, чи буде новий часопис, чи продовження „Нового Свята" в якійсь іншій формі, не подано. Сказано тільки, що передплатники і читачі „Нового Свята" будуть поінформовані про це вже незабаром. Останнім часом в цій газеті друкувалися заклики до збіркових акцій на „рятунковий фонд Нового Свята". Проіснував „Нови Свят" сімдесят і чотири роки. Його видавання започатковано 1896 року під назвою „Тигоднік Новойорскі". Переорганізований 1914 року в щоденник цей часопис виходив під назвою „Телеграм Цодзенни". З 1920 року він виходив п. н. „Нови Свят". Його видавцем - редактором в 1922 - 1944 роках був М. Ф. Венгжинек. Востаннє головним редактором цієї газети був Т. Сюта.

СВОБОДА — SVOBODA
український щоденник — UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Смерть щоденника

Польська видавнича корпорація „Нови Сьвят" повідомила, що з днем 16-го січня вона припиняє видавати щоденник тієї самої назви, який проіснував 74 роки. У повідомленні не подано причин припинення дальшого видавання тієї газети, але вони наявні в кожній етнічній газеті в Америці: постійне зменшування числа читачів із смертю старших поселенців, незацікавлення мовою і справами своїх батьків молодшої ґенерації, брак кваліфікованих редакторів, які могли б у цих газетах заступити місце тих, що вмирають чи відходять на емеритуру, і, головно, постійне збільшування видавничих коштів.

У цьому ще дуже молодому 1971-му році це вже другий етнічний щоденник у самому тільки Ню Йорку, що „відійшов у вічність". З початком року жертвою згаданих „обставин" упав німецький щоденник „Штаатс Цайтунг", перетворившись на тижневик. Обидва згадані газетні небіжчики мали велику популярність серед своїх читачів і становили поважну позицію не тільки в своїх громадах але й в загальноамериканському суспільстві. Ще так недавно власне на сторінках щоденника „Нови Сьвят" була вміщена фотознімка власноручного привітання президента Ніксона для тієї газети із згадкою про її великі заслуги для розвитку Америки.

Сумна доля щоденників „Штаатс Цайтунг" і „Нови Сьвят" є грізним мементо і для української преси в Америці, що переживає не меншу кризу, як інші. Справа зрозуміла, як зважити, що не тільки етнічні, але й англомовні газети переживають, або й не переживають, подібні труднощі, зокрема, коли мова про видавничі кошти. Ню Йорк мав дві десятки років тому сім великих щоденників а сьогодні має лише один, а другий почав знову пробувати щастя. Що ж тоді говорити про етнічну пресу, яка і теперішніх обставинах може заледве клигати.

Польський поет колись писав, що тільки той довідається, як треба шанувати батьківщину, хто її втратить. Це дослівно можна сказати і про газету. Уявіть собі, що завтра не стало б „Свободи", як учора не стало щоденників „Нови Сьвят" і „Штаатс Цайтунг". А це могло статися вже десятки років тому і напевно було б сталося, якби не фінансова допомога Українського Народного Союзу. Дванадцять років тому 24-та Конвенція УНСоюзу в Клівленді востаннє додала до передплати за „Свободу" десять (!) центів, і то тільки з трудом та після завзятущих дебат. Від того часу кошти видавання газети зросли щонайменше вдвоє, подорожчали папір, поштові оплати, праця, подорожало все. Збільшилися, очевидно, і заробітні платні передплатників та читачів „Свободи", але на наступних трьох Конвенціях УНСоюзу, включно з останньою минулого року, справу збільшення передплати на газету взагалі знято з порядку нарад.

У світі нічого не приходить задарма. Не може „сама" виходити і газета, якщо не матиме зрозуміння і підтримки збоку читачів і передплатників. Кожний читач може собі уявити, якою болючою втратою було б для нього і для родини, якщо одного дня не стало б його газети. А для громади це було б катастрофою.

З приємністю треба ствердити, що поважна частина читачів „Свободи" це розуміє. Доказує це хоч би щедрий відгомін багатьох з-поміж тих, що їм вислано новий альманах. Але й це краплина в морі потреб. Газета, як і жива істота, або росте і розвивається, або ниділ і завмирає. Якщо не можна забезпечити розвиток газети, то її неодмінно чекає доля щоденників „Штаатс Цайтунг", „Нови Сьвят" та багатьох - багатьох інших, які колись були, а сьогодні їх уже немає.

Ні, газета не вмирає. Її убивають!

Над такою долею кожної газети можна тільки сумувати. „Свобода" щиро співчуває своїм сусідам, що втратили свої газети, і разом з ними сумує.

Ідеалізм та енергія

У своїй промові до 9.000 студентів і професорів стейтового університету Небраски в її столиці Лінкольні, виголошеній в минулий четвер, президент Ніксон закликав до об'єднання ідеалізму та енергії молоді із зусиллями старшої ґенерації для добра спільної батьківщини та спільної нації. Признавши, що найбільшою журбою всього суспільства була війна у В'єтнамі, в якій молодь принесла жертву своєї крови, Президент ствердив, що ця війна для американців кінчається, але з її кінцем виринає проблема: що зробити з миром і в мирі? „Виклик миру однаково великий, як і виклик війни, і однаково трудно його здійснити; життя вимагає чогось більшого, як тільки відсутности війни . . ."

Провідною думкою цієї промови, яка спонукала велику авдиторію вчинити Ніксонові овацію, була одність молодих і старих, які не знають „прірви між ґенераціями", коли йдеться про розв'язування проблем цілої нації, цілої країни. Очищення природи, збереження і розбудова міст, розвиток містечок і сіл, проблеми надмірного зросту населення, освіти, техніки, здоров'я, затруднення, добробуту, — все це ніби буденні й приземні справи, проте годі розв'язати їх, якщо не буде спільного зусилля ґенерацій і якщо у тому спільному зусиллі не будуть поєднані ідеалізм і енергія — дві найбільші прикмети молоді.

Доходячи джерел студентських заворушень в останніх роках — не тільки в Америці, а й у різних інших країнах — вказувалось між іншим на матеріялізм, як частину надмірного добробуту, та ідейну порожню, як головну причину неспокою молодих людей, що завжди шукають „чогось нового". Ніксон пригадав американській молоді, що те „нове" можна знайти в нових ідеях та нових методах практичного розв'язування проблем, які в однаковій мірі стосуються синів і доньок, як і їхніх батьків.

Розбіжності темпераментів, психіки і поглядів, залежні від різного віку людей, завжди були і будуть. Але ця „прірва між ґенераціями" не така, щоб нівечити нарід. Вузли крови, почуття спільности та спільні інтереси вирівнюють цю „прірву". До заспокоєння, яке настає в Америці, чимало причиниться ця остання розумна промова Ніксона, що апелювала до почувань і розуму молоді.

І. Вовчук

ПОТРІСКУЮТЬ КОЛОНІЯЛЬНІ ЛАНЦЮГИ

(2)

Економічна реформа, проголошена в Польщі перед заворушеннями, то один з багатьох заходів у посиленні інтеграції економіки країни в системі СЕВ (економічне об'єднання країн Східнього бльоку), яким „по-братерському" опікується Москва. А її „братерська" інтернаціональна опіка пляномірно змірює до того, щоб „національні господарства окремих країн в кінцевому висліді перетворилися в органічно єдиний господарський комплекс, реґульований за одним пляном", очевидно не з Варшави, не з Праги, не з Букарешту чи Будапешту, а тільки з Москви. (Международная Жизнь", ч. 12, 1969). В цьому політична суть інтеґрації, в здійсненні якої проголошена реформа була черговим кроком, ланкою в московському ланцюзі імперського соціялізму, будованого за догматикою марксизму і ленінізму.

А В. Ленін, якого гучно славили в країнах московського царства, об'єднаних в СЕВ, повчав, що „економічний р о з р а х у н о к, рівнож як і інстинкт та свідомість інтернаціоналізму і демократизму, вимагають найскорішого зближення і злиття всіх націй в соціялістичному суспільстві" (В. І. Ленін, Повна зб. тв., т. 30, ст. 121). В підопічних країнах-сателітах політику зближення здійснюється шляхом відриву їх економіки від економіки вільного світу і узалежнення їх економіки від СССР. Твориться замкнене економічне коло для країн, охоплених другим ланцюгом в московському колоніяльному царстві.

Кілька цифр. „Коли в 1961-1965 рр. об'єм взаємної торгівлі учасників СЕВ становив за рік пересічно 20 мільярдів рублів, то в останній п'ятирічці (1966-70) він збільшився вже до 30 мільярдів рублів. У 1968 році на взаємну торгівлю країн СЕВ припало майже 63% їхньої зовнішньої торгівлі". („Международная Жизнь", ч. 12, 1969). А в 1970 р. плянувалось реалізувати товарів на ринках СЕВ у півтора раза більше. На останніх сесіях СЕВ Москва, плутаючись у протиріччях економіки імперського соціялізму, натискала на прискорення інтеґрації, домагалась підвищення ефективности виробництва „братерських" країн. Це посилило напругу в Польщі, як і в інших країнах „співдружби", й м о в і р н о збільшились п р о т и інтеґраційні течії в партії і в її керівній верхівці.

Економісти західнього світу твердять, що цьогорічний урожай в Польщі був на 6 млн. тонн менший, як потребує країна. СССР з цьогорічного врожаю, висліди якого ще й досі не опубліковано (хоч в підготові до 24-го з'їзду КПСС часто говориться про рекордовий урожай, зможе збільшити свій пляновий вивіз збіжжя до Польщі лише на 1,6 мільйона тонн. Нестачу в 4,4 мільйона тонн Польща має закупити в країнах Заходу. На це потрібно витратити 300 мільйонів долярів. Переборюючи протиріччя інтеґрованої економіки Польщі, ЦК польської партії, очолений В. Ґомулкою, змушений був проголосити реформу за рецептою московського соціялізму: „менше споживати, більше продукувати".

Чи то був припадок, чи натиск з Москви, чи, як припускають, також „братня" допомога Ульбрихта, незадоволеного з договору уряду Ґомулки із західньонімецьким урядом Брандта, а ймовірніше все це разом змусило польський уряд проголосити — і то в передріздвяний час — підвищення цін. І це прискорило вибух народного гніву. Заворушення в Польщі, в цій важливій ланці колоніяльного ланцюга Москви в Европі, — це був пролог до грядучих подій в системі СЕВ і в совєтському царстві

**
*

Два роки триває „нормалізація" Чехо - Словаччини, а осяги її ледве чи є якісь. Внаслідок повернення країни на шляхи московського соціялізму г о с п о д а р с ь к і труднощі зростають, в країні відчувається брак фахових людей для керівництва економікою. Їх на вимогу Брежнєва усунено, як ненадійних, і замінено вірними Москві. „Ми добре розуміємо, — заявив московський намісник Гусак у Моравській Остраві — що наша промисловість не може розвиватись без участи технічної інтеліґенції. Тому треба покликати її до участи в керівництві підприємствами, використати її досвід і знання".

Видно, чеські та словацькі інженери, техніки, економісти не поспішають, коли намісник так кличе їх. Тому то й „дружні відносини наших людей до СССР відновлюються в певній мірі", себто дуже поволі, як виходить із заяви Гусака на грудневому пленумі ЦК партії.

В „нормалізації" Чехо-Словаччини зруйновано академічний уклад в університетах і наукових установах, велику кількість учених і фахівців, запідозрених у неприязні до Москви, усунено від праці і замінено абикім, щоб був лише вірним московському соціялізмові. Економічне життя в країні занепало і штучно підтримується „братерською" допомогою СССР, а та допомога не є щедрою.

В пересіяній на московському решеті партійній верхівці точиться боротьба за владу. Поважна частина цієї верхівки невдоволена з поміркованої лінії Гусака і домагається ще міцнішого затіснення „дружби" з Москвою, скорішого навернення на сталінські шляхи в керівництві.

За відомостями британської телеграфічної агенції Ройтера т. зв. сталіністи готували змову, щоб усунути Гусака. Змова не вдалася, бо секретар партії Південної Богемії Троян згинув у катастрофі. В його паперах поліція знайшла список членів нового уряду і копію скарги (доносу) до Москви на Гусака за його поблажливість у розправі з т. зв. лібералами. Втихомиривши н е вдоволених, Гусак поспішив до Москви і умиротворив Брежнєва дорогою ціною для Чехо-Словаччини. Чи надовго?

К. Крупський

НАВКОЛО СПОГАДІВ ХРУЩОВА

Про опубліковані недавно спогади Хрущова не вгавають писати в американській пресі. Зрозуміло, що цього зацікавлення не принесла величина постаті Хрущова, а приніс їх складний збіг політичних обставин, які періодично повторюються в історії Росії. Сказавши дещо спрощено, Хрущов був не сальоновим, а політичним Гришкою Распутіним. Вир російської революції виніс його наверх. Але дістався він наверх не так, як де Ґолль, Айзенгавер, Кеннеді чи Ніксон.

Ставши диктатором атомової потуги, Хрущов не раз погрожував кому хотів. Лише пригадати його виступ на телевізії в Америці, коли він вихвалявся, що совєтські ракети „можуть поцілити на другому кінці світу навіть у таку маленьку ціль, як муха".

Розгнівавшись в Об'єднаних Націях, Хрущов скинув зі своєї ноги черевик і почав гримати ним по столі. Це був небувалий на міжнародному форумі виступ. І ось якраз такі „політичні виступи" привертали до нього увагу цілого світу. Від здібного і хитрого Хрущова можна було сподіватися всього, навіть атаки атомовими бомбами.

Правда, у світі не бракувало й таких аналістів особи Хрущова, які, приписуючи цьому диктаторові заслуги за відхилення залізної заслони для т. зв. культурного обміну, відвідини ним інших країн і т. п., переціснювали його заслуги.

Навіть серед наших людей не бракувало таких, що уважали Хрущова за українця і гордилися тим, що „наш нарід видає зі себе таких визначних людей". А проте, Хрущов сам не раз заявляв, що він не українець, а росіянин.

Передчуваючи свій скорий кінець і побоюючись, щоб його ім'я не пішло в непам'ять, він, мабуть, рішив передати свої спогади навіть у капіталістичний світ, щоб тільки увійти в історію, бо знав, що по його смерті всі ці спогади попали б у руки тих, які посадили його на „дачу", і напевно були б знищені.

Цікаво було читати листи читачів журналу „Лайф", як відгуки на спогади Хрущова. Багато читачів, побачивши в „Лайфі" світлини кремлівських вождів, висловлювали здивування, як то могло статися, що банда таких типів могла керувати такою великою країною. І справді, вміщені в „Лайфі" світлини московських вождів справляють гнітюче враження. Всі вони виглядають більше на опричників, як на державних достойників.

Цікаву статтю надрукував журнал „Нюзвік" з 4-го січня п. н. „Хто є містер Х?" З тієї статті виходить, що в справу публікації тих спогадів поза дочкою і зятем Хрущова був замішаний високої кляси аґент КҐБ Віктор Люїс. Той самий, що був замішаний у справу публікації книжки Світлани Алілуєвої. Він доставив на Захід „зредаґований" манускрипт Світлани, щоб підірвати його вартість, як оригінальних спогадів.

Та як би там не було спогади Хрущова понизили у світі і так уже низьку репутацію московської комуністичної системи.

Очевидно, що опубліковані в Америці спогади Хрущова були немалою несподіванкою і для українців, які безпосередньо зазнали терору цього брутального диктатора. Хто б то колись міг сподіватися, що цей кат України опублікує свої спогади в капіталістичній Америці та ще й зробить неначе прислугу нації визвольній справі, потвердивши большевицький терор в Україні і те, що Україна — це окрема від Росії нація.

Наведемо уривок з рецензії чільного совєтознавця Ґеррі Шворца в журналі „Сатердей Рів'ю" з 26-го грудня 1970 р. п. н. „Тестамент совєтського диктатора":

„У деякій мірі найбільш цікавим „відкриттям" у цій книжці про совєтські внутрішні справи є вразливість режиму на національні питання тієї багатонаціональної країни. Виходить, що росіянин Хрущов не почував себе вигідно, володіючи над українцями. Коли Сталін запропонував Хрущову керівництво в Україні, він відповів: „Чи є сенс мене, росіянина, посилати в Україну?" На це Сталін відповів: „Косіор (попередник Хрущова — К. К.) був поляк, то чому росіянинові мало б іти гірше з українцями, як полякові?" Заувага Хрущова, що він не може так, як Косіор виголошувати промов українською мовою, не переконала Сталіна.

Перед арештуванням шефа таємної поліції Лаврентія Берії Хрущов підсував ідею, щоб у неросійських республіках, в Україні, балтійських та інших країнах уряди були очолені людьми національности тих країн, а не росіянами. Тому не диво, що Берія, грузин, зумів згуртувати проти Хрущова російську більшість в Політбюрі. Напруження поміж росіянами і неросіянами в Совєтському Союзі є найбільш с е р й о з н о ю проблемою, яку має СССР, і це тільки збільшує правдоподібність цих спогадів, в яких у кількох місцях вказується на те, якою делікатною і важливою була і є ця проблема".

Думаю, що всі ці авторитетні відголоси на спогади Хрущова ми повинні не тільки занотовувати, але й використовувати, бо 639-сторінкову книжку не кожен навіть політик матиме можливість прочитати. А журнал „Сатердей Рів'ю" з рецензією Геррі Шворца варто було б вислати на адреси таких дипломатів, як Дін Раск, Джордж Ф. Кеннан та інші, що вперто заперечують існування української нації. Варто було б вислати ту рецензію і кардиналові Тіссеранові.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ВЕРНЕР ФОН БРАВН

Хоч багато людей причинилося до висаду людини на Місяці, але найбільша в тому заслуга таланОвитого німецького ракетного спеціяліста Вернера фон Бравна, технічного директора „Простійного Осередку Маршал" в Алабамі.

Його зацікавлення ракетними рушіями та міжплянетною комунікацією, зокрема, було зв'язане з появою двох книжок Германа Оберта: „Ракетою до міжплянетних просторів" (1923) та „Шляхи космічних подорожей" (1929)

В тих публікаціях Герман Оберт детально зформулював теорію вичалу ракети в простір та її втечі з пут земної ґравітації. Його перша книжка стала, до речі, основою для накручення фільму „Жінка на Місяці" німецькою фірмою УФА з участю акторів Герди Маврус та Віллі Фріча.

Згадані публікації відіграли теж важливу ролю і формуванні зацікавлення молодої ґенерації цивілізованого світу будовою ракетних рушіїв та можливостями міжплянетної комунікації. Вернер фон Бравн, Вальтер Дорнберґер та Віллі Лей були першими адептами нового знання та першими ракетними експериментаторами в лоні „Товариства Простірних Подорожей". Свої експерименти вони переводили з ракетами власної конструкції в підміській оселі Берліну, Райнікендорфі.

В 1932 р. командування німецької армії створило першу в світі дослідну станицю ракетної зброї в Куммерсдорфі, яку очолив Вальтер Дорнберґер, а його асистентом став Вернер фон Бравн. По приході до влади Гітлера цю станицю переведено на острів Уседом на Балтійськім морі, біля містечка Пенемюнде. Шефом цього ракетного осередку іменовано Вальтера Дорнберґера, а керівником дослідчої станції для армійських ракет Вернера фон Бравна.

Коли в році 1938 просвистів над багнами Пенемюнде перший прототип ракети V-2 Вальтер Дорнберґер сказав до фон Бравна: „Чи ти свідомий, Вернере, що ми є свідками народження першого космічного корабля?" На жаль, цьому кораблеві та його братам - близнюкам судилася роля не космічних мандрівників, а нищівних, ракетних шулік, що мали змусити гордих синів Альбіону до капітуляції в другій світовій війні. 16 червня 1944 р., коли перша ракета V-2 впала на Лондон, фон Бравн сказав, що це, без сумніву, великий осяг, хоч ракета і впала в невідповіднім місці.

В Пенемюнде наприкінці війни працювало біля 5,000 технічних працівників, між ними кільканадцять професорів університетів та високих технічних шкіл, над будовою великої двоступневої ракети А9/А8 для обстрілу Ню Йорку. Совєтська та американська технічні розвідки мали на своїх списках усіх видатних працівників Пенемюнде. Йшлося тільки про те, котра армія захопить скоріше Пенемюнде. Напровесні 1945 року американська армія ввійшла до Тюрингії, де знайшла заховані глибоко під землею ракетні фабрики та біля сотні вже готових ракет V-2, які перевезено до Америки.

Коли совєтські війська посувалися в напрямі узбережжя Балтійського моря, працівники Пенемюнде з найновішими прототипами зближалися в той самий час автомобільною валкою до Баварії.

На головному шляху, за декілька кілометрів на захід від міста Ляндеку, під'їхав до військової американської стежі на ровері молодий чоловік в жовтому шкіряному плащі і перфектною англійською мовою заявив, що він представляє групу ракетних німецьких спеціялістів з Пенемюнде, які хочуть віддати себе до розпорядження американської армії. Цим молодим чоловіком був молодший брат Вернера фон Бравна, Маґнус.

Американська технічна розвідка, що стаціонувала в Бад Кіссінґені, запропонувала з місця працю 130 німецьким ракетним спеціялістам у „Вайт Анде", в Ню Мексіко, де інженери та техніки фірми „Дженерал Електрик" працювали вже над будовою далекосяжної ракети.

Фон Бравн, мавши на увазі можливість зреалізування в Америці своїх мрій — спорудження ракети для міжплянетної комунікації, намагався перемовити всіх своїх співпрацівників перейти на працю до американської армії. але багато з них, головно ті, що походили з східніх зон Німеччини, вернулися додому, між ними видатний спеціяліст у стернуванні ракет — Гельмут Ґреттруп.

Всіх спеціялістів пізніше запрягло совєтське військове командування до праці над відбудовою фабрики ракет „Міттельверк" біля Нордгавзену, яку по відбудуванні в жовтні 1946 перевезено разом з її технічним керівником на острів Городомля біля Москви. Там змушено їх змонтувати цю фабрику і сконструювати ракету, спроможну винести тритонновий

(Закінчення на стор. 7-ій)

Богдан Цимбалістий

ПРОБЛЕМА ІДЕНТИЧНОСТИ

(3)

Досвід психіятрів та психологів доказує, що однією з найважливіших передумов психічного здоров'я, зрілости та здібности бути щасливим є акцептування себе самого, або, як це у фаховій мові кажеться, здорова концепція про себе самого. Хто зі самим собою не в згоді, хто себе ненавидить, є невротиком, що все життя терпить.

2) Існує ще інша постава до свого походження, яку ми називаємо опортуністичною. Це постава людини, яка шукає тільки особистих вигід, збагачення й привілеїв. Якщо їй кориснішо не признаватися до свого походження, змінити прізвище, пристосуватися до оточення аж до самозаперечення, вона без ніяких моральних сумнівів це зробить. Таку поставу можна б назвати психологічно-пролетарською; пролетарі звикли говорити, що їхня батьківщина там, де їм добре.

3) Вкінці третя постава, сперта на пошані людини до себе самої. Це постава людини, свідомої свого походження, яка ні перед ким не криється з цим, навпаки шанує його так, як шанує своїх батьків. Пошана до свого роду, пам'ять про його минуле, зобов'язання, що з цього випливають — були рисами аристократії. Хоч родова аристократія здеґенерувалася — як деґенерується кожна група, коли вона замкнута, не допускає до себе свіжих сил і має привілеї, проте ота постава до свого роду, пошана до себе самих, пам'ять і сенс зобов'язання з чимсь вартісним і гідним збереження. Це — своєрідний духовий аристократизм, який існує у психічно здорових людей, що ставлять до себе високі моральні вимоги, свідомі своєї відповідальности перед своїми батьками і своїми дітьми.

Хоч Америка країна без традицій родової аристократії, існують тут кола, які дуже пильно зберігають свідомість свого окремого походження, родові традиції і пам'ять про предків. Прикладом цього можуть бути нащадки тих, що приїхали на „Мейфлауері" чи переселилися в XVII сторіччі з Англії. Вони тримаються окремо і не так легко приймуть між себе нащадків пізніших переселенців. Більшість американської суспільности, що складається з „білих англосаксонських протестантів", не відкриває своїх домів ані навіть своїх ексклюзивних клюбів для слов'ян, жидів, італійців і ін.

Це тільки доказ, що навіть серед американської демократичної та еґалітарної суспільности є кола, що плекають пам'ять про своє походження, горді з цього і не радо мішаються з іншими.

Дуже легко переконатися, що українці обтяжені глибоким почуттям меншовартости, що їхня постава до свого походження невротична або опортуністична (пристосуванська). Скільки довелося нам зустрічати тут людей українського походження, які, коли запитати про їх рід, мнуться і називають себе людьми австрійського, мадярського, слов'янського, польського — тільки не українського походження.

Вияви презирства до себе самого і свого походження часом ще більше закриті для ока. Вони виступають навіть у національно-свідомих людей, які голосно заявляють, що вони горді з свого походження, люблять Україну і все українське, проте своїми щоденними ділами це заперечують. Вони, наприклад, не посилатимуть своїх дітей в товариство українських дітей, не навчатимуть їх української мови, бо в глибині переконані, що це все меншовартісне.

В тому, що українці обтяжені невротичними комплексами самоненависти, меншовартости, не має нічого дивного. Це доля кожної переслідуваної та соціяльно упослідженӧї групи. А що наш нарід протягом століть перебував в економічній, соціяльній і національній неволі — це відбилося на нашій вдачі.

Раз усвідомивши собі своє походження і акцептувавши його, людина тим самим признається до групи споріднених з нею осіб. Хто себе акцептує, акцептує свою ідентифікацію з етнічною групою.

): EVERETT V. STONEQUIST: The Marginal Man, Scribner, New York, 1937.

(Далі буде).

Реґіоналісти відбули конференцію в Ню Йорку

Ню Йорк. — Рада Реґіональних Комітетів і Комісія Реґіональних Дослідів і Публікацій НТШ відбули свою спільну наукову конференцію 5-го грудня 1970 р. Заступлені були: Бережанщина, Бойківщина, Буковина, Бучаччина, Гуцульщина, Дрогобиччина, Підгаєччина, Т-во Подолян, Стрийщина, Теребовельщина й Тернопільщина.

Д-р Р. Миколаєвич, заст. голови КРДП, недужого д-ра В. Лева, відкрив конференцію та запросив д-ра М. Ценка голову Ради Представників Реґ. Комітетів провадити конференцію. Відтак він виголосив доповідь про актуальні проблеми реґ. руху, що охопив впродовж 15 років майже всі зах. українські землі. В 1961 р. Управа НТШ створила Комісію Реґ. Дослідів і Публікацій для наукових порад, згодом реґ. комітети створили Раду Представників Реґ. Комітетів для координації праці та спільного вирішування складних проблем. Загал нашого громадянства сприяє ентузіястам і діячам реґ. руху, але є і деякі противники, що висувають різні застереження, друкують у пресі критичні завваги, що повинні причинитися до піднесення рівня реґ. видань. Доповідач звернув увагу на потреби збільшення бібліотечних і архівних розшуків у світових центрах, що принесе загальнонаціональну користь.

Д-р М. Ценко прочитав доповідь д-ра В. Лева про реґ. видання на еміґрації в 1970 р. Автор зрецензував назагал прихильно: „Шляхами Золотого Поділля", II. том (Тенопільщина), „Бережанська Земля", „Там наша молодість цвіла" (південна Вібреччина) і „Винники — Звенигород - Унів" як теж періодичні реґ. журнали: „Квітучі Береги" (Стрийщина), „Літопис Бойківщини", „Гуцулія", „Снятин" і „Слово Підгаєчан". Близько до реґ. видань стоять: праця д-ра Ю. Рабія „Самбірська Богородиця" і „Українське академічне Козацтво", „Запороже", ювілейний альбом про студ. організацію буковинців. Всі ці видання свідчать про активність реґ. комітетів, що закріплюють друком знання про окремі території України, збережені в пам'яті сучасників або на підставі джерельних матеріялів. Хоч не всі згадані реґ. видання стоять на відповідному науковому рівні, не всі вийшли в Українському Архіві НТШ, одначе це безперечно цікаві й цінні джерела до пізнання нашого минулого для наших істориків і майбутніх поколінь.

Ред. І. Дурбак здав звіт про реґ. з'їзди, зустрічі й конференції в 1970 р. Відбулося 7 з'їздів, 5 зустрічей і 5 конференцій. Підгаєчани відбули 3 конференції, 4 зустрічі та з'їзд східніх стейтів Америки, загальні з'їзди відбули: гуцули, мостищани, снятинці, дрогобичани, бойки, й бережанці. Станиславівці й бучачани відбули конференції, винничани відбули зустріч з нагоди появи їхнього реґ. збірника. Всі ці реґ. зібрання виявили з одної сторони багато посвяти, жертвенної праці ентузіястів рідної землі, але також й численні непорозуміння на тлі особистих, політичних і інших розходжень, що послаблюють працю реґ. комітетів і їхніх ред. колегій. Для пожвавлення праці реґ. комітетів необхідно видавати Реґіональний Бюлетень з потрібними матеріялами, занехати всякі порахунки на терені реґ. руху, піднести рівень видань шляхом точнішої перевірки всіх матеріялів, усистематизування матеріялів по розділам, опрацювання покажчиків осіб і місцевостей. Досі не охоплені реґ. рухом Львівщина та Коломийщина.

В дискусії промовляли: І. Кульчицький, д-р О. Соколишин, Є. Манацький, ред. М. Островерха, С. Бартко (секретар Т-ва Подолян) М. Курочка, д-р Бородайко й ін., а їм відповідали доповідачі.

Д-р М. Ценко зреферував проєкт статуту реґ. комітетів, що його, після узгіднення з Управою НТШ, надрукується в „Реґіональному Бюлетені".

Дальше ред. Дурбак прочитав проєкт резолюцій, що їх прийнято з малими змінами. І. Реґ. конференція 5. XII. 1970 р. вважає за необхідне видавати заходом Ради Представ. Реґ. Ком. і Комісії РДП періодично „Реґіональний Бюлетень".

2. Для зібрання матеріялів необхідно створити Архівні Комісії НТШ у наукових центрах вільного світу, як: Відень, Рим, Париж, Лондон, Мюнхен, Царгород і ін.

3. Всі українські землі повинні бути охоплені реґіональним рухом при НТШ або УВАН.

4. При Комісії Реґ. Дослідів і Публікацій повинні постати: Підкомісія українського міста й Підкомісія українського села для всебічного вивчання.

5. Всі реґ. збірники повинні появлятися під науковою фірмою НТШ або УВАН.

6. Після закінчення своїх праць — реґіональні діячі повинні створити при КРДП НТШ Стейтові Реґіональні Підкомісії для збирання матеріялів про поселення українців в поодиноких стейтах, щоб причинитися до видання фундаментальної історії української еміґрації в Америці.

Вкінці схвалено вислати привіти Ювілятам: проф. М. Чубатому і проф. В. Кубійовичеві, як теж реконвалесцентові д-рові В. Левові.

Д-р М. Ценко закрив конференцію підкреслюючи її наскрізь конструктивний характер і закликав довершити працю реґ. комітетів цінними виданнями.

Під сучасну пору існують в Америці й Канаді 32 реґ. комітети: Бережанський, Вібрецький, Бойківський, Брідський, Бучацький, Буковинський, Винницький, Городенський, Гуцульський, Дрогобицький, Збаражський, Зборівський, Золочівський, Комарнянський, Лемківський, Любачівський, Мостиський, Перемиський, Підгаєцький, Південно - подільський (Чортківський), Рогатинський, Снятинський, Станіславівський, Стрийський, Теребовельський, Тернопільський, Угнівський, Яворівський, Ярославський, Карпатоукраїнський, Волинський і Т-во Подолян, що має на меті об'єднати кол. мешканців цілого Поділля, обабіч Збруча.

З них 23 підготовляють видання реґ. збірників про: Бойківщину, Брідщину, Бучаччину, Городенщину, Гуцульщину, Дрогобиччину, Збаражчину (II. том), Зборівщину, Золочівщину, Комарнянщину, Лемківщину, Мостищину, Підгаєччину, Чортківщину, Рогатинщину, Снятинщину, Станиславівщину, Стрийщину, Тернопільщину (III. том), Угнівщину II. том), Яворівщину, Ярославщину і про Східнє Поділля.

Досі вийшло біля 30 реґ. видань, а якщо впродовж найближчих років появляться згадані 23 реґ. збірники, — то це буде поважний вклад у наше краєзнавство, зокрема - в історію західньоукраїнських земель, що треба тільки привітати, як великий осяг української еміґрації.

Іван Дурбак
(секретар Комісії Реґ. Дослідів і Публікацій НТШ).

„Міні", „міді" чи довга спідниця?

Брюссель. — Бельгійський журнал „Пурку Па?" — „Чому ні?" — з грудня м. р. повідомив, що модельєри і продуценти жіночого одягу в Лондоні, Парижі Ню Йорку прорахувались, „запустивши в масове виробництво спідниці типу „міді" — середньої довжини". Мільйоня таких спідниць лежать непорушні в магазинах і крамницях одягу. Спідниці й одяг типу „міні" переміг свого суперника так, що фірма „Бест енд Ко" в Ню Йорку, яка випускає „міді", вже закрилась. У ЗСА для протидії спробі протягти нову моду, себто „міді", створились навіть клюби й товариства з жінок і дівчат, як „Ліґа боротьби проти диктатури модельєрів", „Товариство заохочення міні - спідниць" і подібні.

На виставці Р. Василишина-Гармаша

Це незвичайно склалось, що Об'єднання Мистців Українців влаштувало в Нюйоркському ЛМКлюбі індивідуальну виставку Р. Василишина - Гармаша. Бо хоч Філядельфія і недалечко від Ню Йорку, проте вісті, що доходили сюди про цього цікавого мистця, були такі скупі і загальні, як із другого кінця світу. Тим часом ми зустрінулись із мистцем — інтелігентним, талановитим і рішучо багатогранним.

Уроженець Чорткова, з дипломом Темпел університету з графіки, скульптури і малярства в 1958-му р. Василишин-Гармаш шляхом конкурсу дістає місце — мистця-діораміста в музею Сивік Сентер, у Філядельфії, де працює і досі. Викладає в Українській Малярській Студії. Бере участь у малярських виставках — українських і американських. Тепер зачинає прямувати індивідуальним шляхом.

Що на виставці радісно просто приголомшує, це всеохоплююче опанування мистцем великої різнородности графічної техніки: дереворіз, кольоровий дереворіз літограф, кольоровий літограф, лінориз, кольоровий лінеріз, офорт, чикислориш, кольоровий акватинт, кольорова ґравюра чимідерит, кольорова суха голка, картограф, серіграфія чи шовкодрук, „екс лібріс" чи „із книг", а дальше вже рисунок олівцем і тушем, пастеля, ґваш, темпера, олія і вкінці скульптура. Тяжко назвати другого нашого мистця, що міг би суперничати з Василишином - Гармашем у ділянці хочби технічного знання, мистецько-графічної професії. Щодо чисельности праць, то виставка ця не дуже об'ємиста (63 позиції), проте відносно тонкої різноманітности, вона пребагата. З цілости виставлених речей, найвиразніше на перше місце вибиваються кольорові дереворізи і лінорізи. На цьому відтинку Василишин-Гармаш, найправдоподібніше, у нас без конкуренції. Чи не буде найвдалішої подібности, багатоколірний „Великий Митрополит" Шептицький, чи знаменита туркусово-синя із чорним, розхвильована драматизмом морської стихії „Козацька фльота", чи криваво-червоний і надійно-блакитний рій Упівців, чи грізні чорно - пожежні „Гайдамаки" чи вкінці вмисне — для дітвори ж — яскравий „Квак" (качур) із дереворізів, або знову, той притаманний йому, і такий приманливий, туркусовий

Р. Василишин - Гарман „Портрет Митрополита Андрея Шептицького"

тобто зеленкаво-синявий чи навпаки: „Млин у Шершенівцях", „Цар Ох" або оригінально барвистий бій півнів, а передусім: „Вої", точніше княже військо з ліноритів, це картини, що надовго залишаться вам у пам'яті Ще треба згадати, мідерит: „Вигнанецька церква", з серіграфії ярку книжкову обгортку: „Журавлі", з гумором „Бджоли" і наприкінці виконаний тушем: „Будяк", що так корисно конкурує із відомим мистцем Гніздовським. Наш мистець продовжує успішно культурну традицію теж і кольорового екс лібрісу.

В різьбі вийшов наш дебютант краще, як додатньо. В 6--ох скульптурах у нього, замітно — добра школа. „Видра" (магонь) так і нагадує ніжну гладь Черешньовського. Плоскорізьба „Шевченко" з усього, стилево найбільш сучасна. „Козацький старшина" (синтетичний камінь) і голова „Дружини" (до речі: поетки Міри Гармаш) сильніші від інших речей.

В порівнанні зі всіми іншими працями, в олії залишається наш мистець позаду. Він тут у розшуках за самим собою, за своїм стилем. Покищо найкраще виходять у нього малюнки імпресіоністичного характеру: „Осінь у лісі", тощо.

Коли вкінці наш талановитий і багатий у знання, артист почав йти індивідуальним шляхом, то бажаємо йому ще більшого розгону, — хоча ці елементи існують уже в його творчості, згадати б хоча „Козацькі чайки", — і дещо ближчого підходу до стилів сучасности в мистецтві.

Теодор Терен-Юськів

Роковини Наталії Кобринської на Флориді

У тропічному сонці й теплі, далеко від засніженого Болехова, де поховано 50 років тому — Наталію Кобринську, жінки згуртовані в організації СУА, не забули віддати шану пам'яті — піонерці й подвижниці українського жіночого руху. Дня 11-го грудня ц. р. зібралися гості й членки 17-го Відділу Союзу Українок Америки ім. Олени Теліги у Маямі в елегантному готелі „Колюмбус" на роковий бенкет. Його відкрила молитвою голова Відділу, Леся Візняк, а звіт із цілорічної діяльности подала секретарка Ірена Ракуш. Коротку ділову частину закінчило привітання нових членок.

Програмову доповідь про Наталію Кобринську в урочистій частині бенкету виголосила Ліля Подубинська, культурно-освітня референтка, що вже понад 20 років дає ініціятиву й провід діяльності відділу. Приявні почули рецитації вибраних уривків із писань Наталії Кобринської, а між публікаціями про неї відзначено єдену монографію, опрацьовану й видану на еміґрації — відомою дослідницею, Іреною Книш. Музичну частину провела хоровими продукціями диригентка жіночого хору при Відділі, співачка Ольга Павлів. Імпрезу завершило кінцеве слово О. Романишин.

С. Л.

25-ліття журналу студентів-василіян у Бразилії „Цвіркун"

Куритиба, Парана. — 35 років тому Отці Чину Св. Василія Великого заснували в Прудентополі Семінарію св. Йосифа, завдяки якій тепер у цій провінції працюють майже 40 молодих українських священиків. Семінарію заснував о. Йосафат Рога, прибувши після студій в Европі до Бразилії. Студенти Семинарії св. Йосифа вже 25 років видають неперіодичний журнал під веселою назвою „Цвіркун". Журнал виходить українською мовою, містить літературні спроби молодих українських студентів, ченців, священиків, інформує про життя студентської громади в Семінарії, подає вістки про спорт, коротко про українців у діяспорі, містить загадки, ребуси та ін. матеріяли, що цікавлять молодь. Виходить він періодично, в першу чергу через фінансовий стан. До нових виборів колеґії головним редактором „Цвіркуна" був Брат Юстин Ноґас, тепер вибрано Брата Констянтина Блащишина, його заступником — Брата А. Керницького. На виборах нової редакційної колеґії „Цвіркуна" був присутній й новий настоятель провінції оо. Василіян о. протоігумен Єфрем Кривий. У ювілейному числі журналу на 32 стор. з вересня 1970 р. сказано від імени „Цвіркуна": „Не сам я на світі. Зі мною молоді письменницькі таланти. Тому не сирота я. Мою долю, моє щастя куєте також ви, дорогі читачі, тим, що мене любите, шануєте, морально і матеріяльно підтримуєте".

25 РОКІВ ПІЗНІШЕ, 1945-1970

(м. к.) Перша зустріч професорів та студентів гімназій Мангайму, Ельванґену, і Майнц-Кастелю відбулася у днях 14-го і 15-го листопада м. р., на Оселі Українського Народного Союзу — „Союзівці".

Вже в четвер 12-го почали з'їздитись студенти з далекого Гюстону, з Едмонтону, Чикаго, Торонта та Філядельфії, щоб ще перед офіційними днями зустрічі відновити своє знайомство, бо вже дехто з нас не бачив одиноодного від року 1946. В році 1946-ім частину Мангамської гімназії перевезено до Ельванґену, а в році 1947-ім другу частину перевезено до Етлінґену. У році 1948-ім там же перевезено, в цілості, гімназію з Майнц-Кастелю. Отже зустріч відбулася з нагоди 25-ть ліття заснування української гімназії у Мангаймі, у 1945 р.

У п'ятницю, погода на „Союзівці" зустріла нас дощем. Цілотижневий дощ позбивав усе поживкле осіннє листя з дерев і забрав зі собою усю осінню красу Оселі. Але, вже у суботу гарна погода вітала приїзджих. Коло години 10-ої ранку у вхідній просторій залі, головного будинку, почали підходити до реєстраційного столика і вітатися. Віталися сердечно. Пізнавали себе і раділи. Пізнати себе за років 25-ть це не легко, бо пройшов вже довший час, одні погубили чуба, другі постарілися, треті трохи погрубіли, та ще й посивіли.

Атмосфера стала радісна, рідна, немов у гімназійних мурах. Шанобливо ми віталися з професорами, вони ж наші колишні виховники.

О годині 2:30 члени Ініціятивного Комітету: Юліян Головчак, Юліян Куляс, Володимир Колюбінський і Михайло Кічула рішили скликати на годину 3-тю усіх присутніх, професорів та учнів, на короткі наради. Нарадами проводила на місці вибрана президія у складі: Директор Андрій Бараник, почесний голова, Юліян Куляс, Люба Бойчук-Зеленко, Оксана Дуб-Меуш, Василь Буката і Михайло Кічула.

Ціллю нарад було поінформувати присутніх про зорганізування зустрічі, вибрати Контрольну Комісію, та Діловий Комітет для слідуючої зустрічі. Про справу зорганізування зустрічі поінформував присутніх Юліян Головчак.

До Контрольної Комісії вибрано: Мирона Стефаніва, Вячеслава Вишневського, та Володимира Поляківа.

До Ділового Комітету увійшли: Микола Бей, Марійка Буката-Лотоцька, Анна Соханівська - Дроздовська, Василь Буката, Мирон Стефанів, Юліян Куляс і Юліян Головчак.

Присутні ухвалили відбути слідуючу зустріч за три роки, місцем зустрічі мала б бути Канада. В який час і місце запляновані зустрічі, вже має підготовити Діловий Комітет.

Між годиною 6-ої - 7-ою директори Оселі, В. Квас і Д. Слободян, підготовили „коктель" на на „Веселці", де присутні могли в просторій залі свобідно, у своїй, українській атмосфері, погуторити, та пожартувати.

Бенкет-вечерю відкрив Юліян Головчак — молитвою. По молитві він попросив усіх присутніх повстанням з місць вшанувати пам'ять усіх померлих. По вечері він попросив до слова директора Андрія Бараника, котрий коротко згадав про подібні зустрічі, кажучи: „. . . не нам пізнавати вас, бо ми запам'ятали вас які ви були 25 років тому. То ж підходьте і признавайтеся до нас. Ми вже тоді були старші і багато не змінилися. Вам було років 20, а сьогодні 45".

По слові дир. А. Бараника програму перебрав М. Кічула, згадуючи приємні дні у гімназійній лавці. Дальше попросив до слова присутніх професорів.

Дуже влучний фейлетон відчитала проф. Наталія Осінська-Чапленко, саме про подібну зустріч по 25-ти роках. Фейлетон немов би відносився до нас. Проф. інж. Нестор Пінковський, хоч казав, що не був приготований до слова, все таки відчитав цілий список гумназистів, з кожної кляси в якій він учив. Із його списку пригадалися усі ті, яких доля кинула поза межі Америки і Канади, і які між нами не були присутні.

По слові професорів до головної промови М. Кічула попросив бувшого учня гімназії Мангайму - Ельванґену Володимира Колюбінського. У своїй промові він згадав про наше виховання у тяжких таборових умовинах. Все таки професори передавали нам знання нашої мови, культури і релігію. Так й тепер ми повинні виховувати своїх дітей.

Привіти від бувших отців парохів таборів, отців катехитів, професорів, та учнів котрі не могли прибути на зустріч відчитав Юліян Куляс. Він також відчитав короткий спогад про життя у таборовій — гімназійній бурсі.

Перед закінченням бенкету усі учні відспівали своїм виховникам „Многая літа", і подякувавши директорам Оселі за взірцеве улаштування бенкету, М. Кічула попросив усіх перейти до залі „Веселки" на забаву.

Під час забави, при звуках оркестри Ірени Біскуп, відбулась виграшка на картину, надіслану бувшою гімназисткою-мистцем, Катрусею Кричевською-Росандіч, з Каліфорнії. Зібрану суму 130 долярів, передано на Катедру Українознавства при Гарвардському університеті. Оркестра добра, приємна атмосфера і усі бавилися добре.

У неділю рано перед Службою Божою, яку відслужив отець Іван Мак, новий парох Оселі, присутні зібралися до спільної знимки, а відтак пішли вислухати Богослужения. Опісля треба було уже виїздити.

Усі жалували, що настав день від'їзду. Подякувавши ще раз директорам Оселі, поглянувши на від'їзд останніх авт, ми від'їхали. Залишився спогад приємної й радісної зустрічі.

Михайло Кічула

Св. Миколай на Бронксі

При українській католицькій церкві св. Покрови в Бронксі, працює вже кілька років Рідна Школа. О. Голик, місцевий парох є директором Рідної Школи. Навчання провадить Л. Вовчук, а від Батьківського Комітету з учнями співпрацює Л. Гошовська.

19-го грудня м. р., в празник св. Миколая, учні Рід. Школи влаштували в церковній залі дуже вдалу імпрезу. Виступали на сцені всі шкільні діти, в ролях анґелів, двох астронавтів і чортиків. Св. Миколай традиційно роздав дітям подарунки. Маленький Йосиф Гойда, що не ходить ще до школи, гарно продеклямував віршик „До св. Миколая", який написала Л. Гошовська. Сердечна подяка належиться Л. Гошовській від Батьківського Комітету, за те що багато вложила праці при підготовці цієї імпрези. Градом оплесків і радісними окликами нагородили присутні на залі, всіх виконавців імпрези.

На закінчення о. парох Голик сердечно подякував Л. Вовчук і Л. Гошовській за вдале переведення імпрези.

М. Н.

КИЇВСЬКИЙ ТЕАТР ЛЯЛЬОК

Київський Театр Ляльок, який звичайно показує вистави для дітей і підлітків, включив до репертуару виставу для дорослого глядача, показувану вечорами. Це „Майська ніч" клясика української драматурґії М. Старицького, за повістю М. Гоголя. Молодий режисер Ю. Сікало створив, як писала „Культура і Життя" з 27-го грудня м. р., „надзвичайно дотепне і веселе сценічне видовище". Декорації умовні: замість хатин з стріхами — хатинки з перев'язаним шнурком двома віничками, вони зникають при потребі, хитаються в такт танців тощо. Кожної вистави Театр Ляльок має переповнену залю.

Клівленд у річницю Синоду Українських Католицьких Єпископів

В неділю 8-го листопада 1970 р., після ранніх відправ торжественних Богослужень в намірені нашої Помісної Церкви у всіх українських католицьких Церквах Клівленду, після полудня Діловий комітет мирянських і молодечих організацій Клівленду, влаштував у авдиторії Шеф Джуніор Гайскул на Пармі святочні громадські збори в пошану першої річниці Синоду українських католицьких єпископів.

У своїй, одногодинній доповіді Мати Марія насвітлила питання: Чому досі немає українського католицького патріярхату і наша церковна ієрархія не виконує, і не проголосила мирянам постанов Архиєпископського Синоду із 1969 р?

Доповідь у кінцевій фазі прийняла конкретну форму цих змагань. Мати Марія відкрила кризу римського центру, що йде на компроміси з Москвою і трагічне положення української католицької церкви.

Своїм рівним, сильним голосом, 83-літня доповідачка зробила велике і сильне, перед пітисячною масою присутніх, враження.

Докраю одушевленим важко було слідкувати за черговою доповіддю: „Кардинал Йосиф і Патріярхат" — що її виголосила мґр. Ева Піддубишин. Зміст промови вказував, яка повинна бути постава нашого церковного проводу.

Імпрезу відкрив голова Ділового Комітету, д-р Ярослав Кривяк, а проводив нею д-р Мирослав Мичковський. Знавець східніх обрядів і делеґат комісії американського католицького єпископату для діялогу з православними — проф. Томас Бирд, виявив трагічний парадокс політики Риму. За ці три доповіді приявні дякували бурхливими оплесками.

Мистецька програма гармонізувала з настроєм зборів. Софія Бура — рецитувала вірш поета Юзефа Лободовського „Галицькому Владиці" (уривок із „Триптиху про замучену Церкву"), співачка Оксана Рошецька проспівала: „Радуйся Маріє" — Шуберта в обробці Безкоровайного і „Родимий Краю" — Віктора Матюка в супроводі акомпаньяменту проф. Ірини Заячківської - Гаврилюк.

Загальне враження з імпрези наскрізь позитивне, утвердило присутніх у їхніх дальших змаганнях для добра справи. Вартує тільки, деякі пасажі критичних заввавжень виправити стилістично. Також добре було б змінити черговість доповідей. Мати Марія повинна б доповідати, як головний промовець при кінці. Після її слів залишається тільки релігійно-національний гимн.

О. Гайський

Молоді протестують

Філядельфія. — Осередок ім. УПА Спілки Української Молоді Америки у Філядельфії надіслав 17-го грудня 1970 р. листа до Вільяма Бентона, керівника видавництва, яке в Чикаґо випустило „Комптон Енциклопедію". В листі підписаному головою Осередку Миколою Пришляком і секретаркою Правління Марією Лужецькою, автори звертають увагу видавцям енциклопедії, що в ній молодь прочитала цікаві відомості „про козаків", зокрема в 5 і в 23 томах". Але ті відомості дуже поплутані. Згадується про Україну, однак, складається враження з інших даних, що козаки були росіянами, і тому не зрозуміло, як такі „козаки" могли боротись за незалежну Україну в 17 столітті?". В листі - виясненні сказано, що козацтво в Україні постало в часах боротьби українців проти польських землевласників, що першим видатним провідником козацтва був князь Байда - Вишневецький, що „козаки відважно захищали свою Козацьку Державу, свою віру і свій народ". У кінці сумівці радять співавторам і редакторам „Комптон Енциклопедії" прочитати „Опис України" Боплана, який допоможе їм розібратись у історичних фактах, та зазначають, що „енциклопедія повинна бути джерелом чистої правди".

Інженер Михайло Тарнавецький, професор Манітобського Університету

Дня 1-го квітня 1970 р. дирекція манітобського університету підвищила Михайла Тарнавецького до ступеня повного (звичайного) професора електро-технічної інженерії. Це є небуденний успіх нашого земляка, коли взяти під увагу, що його академічна кар'єра почалась лише три з половиною років тому (вересень 1966-го р.)

Професор Тарнавецький, якому зараз 46 років, є уродженцем Гуцульщини (село Борщів, Коломийського повіту). По закінченні війни, він студіював якийсь час право в Гетінґенському університеті в Німеччині, звідкіля виїхав в 1949-му р. до Канади. Сталим місцем його осідку в новій країні є місто Вінніпеґ. Тут в 1957-му р. він закінчив дипломом відділ електричної інженерії, а в 1960-му дістав маґістерський ступінь.

Набуте професійне знання інженер Тарнавецький почав практично примінювати в Манітобській Електро-Технічній Установі (Манітобс Гідро Боард) в якій перевів приблизно 9 років. Працював в ділянці плянування, очолюючи відділ проєктувань трансмісійних ліній і теплових електростанцій. Визначним вкладом М. Тарнавецького є проєкт розбудови електро-енерґетичних споруд на ріці Нельсоні. Рівночасно він спеціялізувався у високовольтажних передачах, доповнюючи своє знання додатковим курсом у Монтреалі (1965 р.) і тримісячним побутом у Швеції (1966р.).

Визнавши інженера Тарнавецького авторитетним спеціялістом в ділянці високовольтажних трансмісій, університет Манітоби запропонував йому позицію надзвичайного (associate) професора. Тут через останні 4 роки він проводить курси для заавансованих студентів, кандидатів на подипломові ступені та дальше розвиває свою наукову працю. До нього звертаються з консультаціями різні державні та приватні установи. Приміром професор Тарнавецький дораджував фірмі Атомічна Енерґія Кенади, розвивав дальше проєкт ріки Нельсона, побував два роки підряд літом в Англії а в 1970-му р. в Німеччині. Остання його праця охоплювала високовольтажні проєкти для південної Африки (Кабота Басса), та подібне сполучення межи Цюрихом і Мангаймом. В тих справах він був дорадником для консорції, яка складалась з трьох знаних фірм: Сіменс, А.Е.Г. і Бравн Бавері.

Професор Тарнавецький є також дуже активним в місцевих професійних організаціях. Він є членом екзамінаційної комісії для професійних інженерів в Манітобі та екзекутивним членом секції для підвищення професійних знань при Канадійській Електротехнічній Асоціяції. Його чекає відвічальна праця в зв'язку з Міжнародним Електротехнічним Конгресом який відбудеться в 1971-му р. в Вінніпеґу. Професор Тарнавецький є головою програмового комітету для цієї конференції.

М. Тарнавецький та його дружина Іраїда Герус-Тарнавецька, яка також працює в манітобському університеті (асистент - професор славістики), є добре знані українській спільноті Вінніпеґу та Канади, як активні суспільні діячі та наукові працівники. Українська громада радіє осягами професора Тарнавецького та бажає йому дальших успіхів у його творчій праці.

П. В.

Владика Мстислав довершив рукоположення у сан священика о. Омеляна Богдана Мицика

Честер, Па. (С.Г.) Тут, в неділю 20-го грудня 1970-го року під час Архиєрейської Св. Літургії в УПЦеркві Успіння Пречистої Діви Марії, Високопреосвященний Владика Мстислав рукоположив у сан священика УПЦеркви діякона о. Омеляна-Богдана Мицика — молодшого. Св. Літургію Архиєпископ служив в асисті митроф. прот. Омеляна Мицика, прот. Євстахія Шадинського, о. Нестора Столярчука, о. Леоніда Куберського і архидиякона Володимира Поліщука. Під час св. Літургії співав мішаний хор з Вілмінґтону під диригентурою проф. Сергія Ковальчука.

По рукоположенні в сан священика о. Омеляна — Високопреосвященний Владика, виголосив глибокозмістовну проповідь. Владика вказав на це, що зараз Церкви всіх віровизнань мають ті самі проблеми, а саме — є замало покликань до священичого стану серед теперішньої молоді. Він висловив радість з того, що о. Омелян вибрав собі дорогу служіння своїй УПЦеркві і своєму українському народові. Владика також ґратулював батькам рукоположеного священика, за виховання сина в такому дусі, що пішов шляхом батька о. Омеляна, який вже десятки літ служить Богові й українській громаді.

В англійській мові проповідь сказав молодий священик о. Леонід Кубарський з Вілмінґтону. Батько висвяченого о. Омеляна — митроф. прот. О. Мицик в своєму слові дякував Владиці Мстиславові, сусідним отцям, хорові та диригентові і всім, що були свідками рукоположення його сина, в сан священика.

Перед закінченням Св. Літургії Високопреосвященний Архиєпископ Мстислав вручив найвище відзначення УПЦеркви віттарному хлопцеві Михайлові Морозові, а саме медалю „Альфа-Омега" за його успіхи в молодечій організації „Бойскавт".

Після Св. Літургії, в Українському Народному Домі відбувся святочний обід-гостина в честь новорукоположеного о. Омеляна, в якому взяло участь понад 200 осіб. Гостиною проводив в ролі тостмайстра проф. Іван Михальцевич голова Церковної Ради. Високопреосвященний Владика Мстислав розпочав гостину молитвою і виголосив промову. Усні привіти і побажання новорукоположеному о. Омелянові склали: прот. Нестор Столярчук від парафії св. Духа в Коствіл, прот. Евстахій Шадинський в імені хворого декана Філядельфійського деканату митроф. прот. Степана Білика, — о. Леонід Кубарський від парафії св. Петра і Павла в Вілмінгтон. Від УНС та „Свободи" вітав о. Омеляна головний радний Степан Гаврищ.

Телеграми і письмові привіти наслали від: Преосвященого Єпископа Марка, митроф. прот. Теодора Форостія, о. Нестора Коваля, о. Евгена Новицького та митроф. прот. Миколи Федоровича.

Слід згадати, що як в Св. Літургії, так і в гостині брали участь мати новорукоположеного о. Омеляна паніматка Марія Мицик та його дружина пані-матка Синтія Мицик. Між присутніми були також і родичі молодої пані-матки Мицик — панство Петро і Марія Паньків та їхня дочка, Деббі.

Із сльозами в очах, щиро дякував всім присутнім батько новорукоположеного священика митроф. прот. Омелян Мицик. А на закінчення гостини промовив новорукоположений о. Омелян, який зложив щиру подяку Високопреосвященному Владиці Мстиславові, своїм родичам, присутнім отцям, церковному Комітетові, всім присутнім гостям, а відтак молитвою закінчив гостину й прийняття.

„Прометей" гостем у Клівленді

В день „Свята Подяки" — 26-го листопада, 1970 р. загостив до Клівленду з концертом український чоловічий хор „Прометей" із Філядельфії.

Підготованням влаштування концерту займалися Українські Злучені Організації, Відділ УККА в Клівленді і уковінський хор „Дніпро".

Концерт відбувся в залі модерного шкільного будинку — Норманді Гай Скул.

Програма концерту складалася з двох частин — першої поважної. Тут входили такі музичні твори: „Славень природі" — музика Л. Бетговена, „Хваліте Бога" — музика Л. Лірина, „Хор Паломників" — музика Р. Вагнера, „Косар" — музика С. Людкевича, „Часом я тужу" — музика Б. Кудрика і „Золотії Зорі" — музика О. Нижанківського.

Дещо легші музичні твори входили у другу частину концерту: „Козак на чужині" — Кубанська пісня, „Гуляли, Гуляли" — музика О. Нижанківського, „Вогні горять" — музика І. Воробкевича, „Комар" — музика П. Углицького, „Ой Сів Кіс" — музика А. Гнатишина і „Куперян" — музична обробка Д. Котка.

Біля трьох сотень клівлендців губилися у великій просторій залі яка могла б помістити у чотири рази стільки.

Вже із перших акордів хор своїм голосовим збалансуванням, гармонійністю, доброю дикцією і звучанням виявив себе як ансамбль який заслуговує на увагу. Це заслуга диригента, маестра Михайла Длябоги.

Солісти: Чорнобіль, Карпинич, Остапович, Білинський, Сас і Касіян, заслуговують, на окреме відзначення. Своїми милозвучними голосами викликали увагу слухачів, які їхні сольоспіви і весь ансамбль нагороджували рясними і довготривалими оплесками.

Сеньйор української сцени Б. Паздрій виконував ролю конферансьє в часі концерту. Він по-мистецьки продеклямував вірш „Ода до Пісні" — Р. Купчинського, і прочитав два веселі оповідання про „Миколця і його музичні здібності" та „Коні в українських піснях".

Хор „Прометей" здисциплінований, „Прометей" зі своїм диригентом М. Длябогою є на шляху свого творчо-мистецького росту.

З хором „Прометей" співпрацює п. Лідія Вульба як піаністка. Вона своїм супроводом немало причинилася до успіху концерту.

За гарний спів хор одержав два китиці квітів і побажання. Від Українських Злучених Організацій міста Клівленду привітав гостей прометейців д-р Богдан Футей, а від хору „Дніпро" — д-р Зенон Голубець, голова хору.

Після концерту у домівці Культурно-Громадського Осередку відбулося прийняття, яке приготовили хор „Дніпро" і Українські Злучені Організації. На прийнятті були присутні: диригент хору „Дніпро" маестро Є. О. Садовський і диригент з Дітройту маестро К. Цепенда. Гість з Дітройту дуже позитивно висловився про концерт, диригента і співаків. „Прометеєві" і його диригентові побажав успіхів. Опісля слово забирали пп.: О. Макогін (прочитав гумореску спеціяльно написану для „Прометея") і д-р Д. Павлишин — голова Культурно-Громадського Осередку. Маестро М. Длябога подякував за гарне прийняття і теплі слова признання і підкреслив, що не все залежне від хору. Голова хору „Прометей" д-р Я. Бернадин в імені хору подякував за гостинність і згадав про труднощі які хор має у зв'язку своїм туром.

Відтак д-р Зенон Голубець ще раз подякував „Прометеєві" і його диригентові, що загостили до Клівленду і побажав успіхів.

О. М.

СВЯТО ПОМІСНОСТИ УКЦ В ПАССЕЙКУ

Заходами української католицької парохії св. о. Миколая, Відділу Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви та при співучасти українських організацій міста Пассейку, відбулися 15-го листопада 1970 р. Святочні Збори — Академія, для відзначення Першої Річниці Архиєпископського Синоду — Відновлення Помісности УКЦеркви.

Діловий Комітет під проводом д-ра Мирослава Виха — голови місцевого Відділу Товариства за П. Устрій УКЦ, був вибраний 17-ма організаціями міста Пассейку, який з великим успіхом перевів підготовку свята.

Святкування розпочалося о год. 4-ій по полудні, в церкві св. о. Миколая, торжественним молебнем в наміренні Помісности УКЦеркви й Патріярхату, який відправили: — о. В. Білинський — парох; о. С. Клепарчук і о. І. Пайкуш. Доповідь виголосив всеч. о. В. Білинський — парох і почесний голова К. Т. за П. Устрій УКЦеркви в ЗСА, про Архиєпископський Синод і Патріярхат. Новозбудована церква св. о. Миколая була виповнена мирянами, представниками організацій та молоддю. Пласт взяв організовану участь зі своїми прапорами.

Після молебня о год. 5-ій по полудні в Українській Централі, у приявності біля п'ятсот осіб, розпочалася програма врочистого Свята. На першому пляні гарно прибраної сцени, виднів портрет Верховного Архиєпископа Кир Иосифа — роботи мистця Софії Петиш і напис „Рішення Синоду є нашим законом". На тлі церковного хору св. о. Миколая, організованої молоді Пласту і СУМА з прапорами, Святочні Збори відкрив дир. А. Бук підкреслюючи важливість Синоду й ціль Помісности. Церковний хор під орудою проф. В. Ядловського молитвою започаткував Свято.

Головну доповідь виголосив д-р З. Гіль — голова К.Т. за Патріярхальний Устрій УКЦ. Д-р З. Гілль у своїй доповіді з'ясував конечність дії мирян для справи Помісности УКЦ, та дав гідну, а при цьому безпідставну відповідь кард. Е. Тіссеранові.

Другу дуже цікаву доповідь англійською мовою виголосив, молодий американський професор нюйоркського Сіті Коледжу, д-р Томас Бирд. Тому, що він закликував до чину його доповідь була переривана грімкими оплесками. Д-р Бирд, що є рівночасно й членом американсько-єпископської комісії та знавцем справ східних церков доказував, що український католицький церкві не тільки прямо але й фактично належиться бути помісною та завершити себе організаційно в патріярхаті. Він дав відповідь на питання, чи і чому українці — американські громадяни повинні домагатися самостійности для своєї церкви, та чому неукраїнці — американці повинні їм в цьому допомагати. Третє питання, що його видвигнув д-р Т. Бирд, чи є доцільно іти нам католикам демонструвати на вулицю проти представників проводу католицької церкви. Закликаючи до масової участи в маніфестації у Вашингтоні — він доказував, що ми не йдемо демонструвати проти церкви, але противно, ми йдемо демонструвати в обороні не тільки католицької церкви, але й цілого християнства перед кардиналами у Ватикані.

Третій доповідач Мати д-р Марія Должицька, ЧСВВ, насвітлила становище деяких владик у ЗСА до Помісности УКЦеркви. Цитовані нею вислови владик та священиків та витяги з протоколів поодиноких соборчиків справили тяжке, пригноблююче враження на слухачів. У висліді такої дійсности в ЗСА боротьба за Помісність УКЦ впала на плечі вірних та тих нечисленних священиків, що мають відвагу одверто стати на позиціях Помісности Української Церкви.

Промови були переплітані концертовими точками, у виконанні церковного хору св. о. Миколая під керівництвом проф. В. Ядловського, збірна деклямація „Синод", у виконанні молоді Школи, Пласту і СУМА, що їх до виступу підготовила Дарія Колатало, а В. Бакалець прочитав привіт Їх Блаженству Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові, що його приявні одобрили оплесками.

Наприкінці програми свята дир. А. Бук відчитав резолюції, які зібрані прийняли грімкими оплесками.

Закінчено свято молитвою „Боже Великий, Творче Всесильний", що її проспівали хор і всі присутні на залі.

Пассейська громада дала доказ повної підтримки Блаженнішому Кир Иосифові та Його Архиєпископському IV Синодові в змаганні за Патріярхат УКЦеркви. Переведена збірка на ту ціль, може послужити, як добрий приклад. На перший заклик проголошеної збірки свої пожертви зложили: По $100.00 Сестрицтво св. о. Миколая; місцевий Відділ Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви; 42-й Відділ УНС; 58-й Відділ СУК „Провидіння"; Пластова Станиця і Пластприят. По $50.00 зложили: Осередок СУМА ім. М. Тарнавського; 70. Відділ Союзу Українок; ОУА „Самопоміч"; ФКК „Самопоміч"; Українська Централя; Український Народний Дім; 3-ій Відділ Оборони Лемківщини; 7-ий Відділ ООЧСУ. $30.00 зложив 104-ий Відділ СУК „Провидіння". По $25.00 зложили: місцевий Відділ УККА; 18-ий Відділ (молодечий) Союзу Українок; 17-ий Пост Українсько-Американських Ветеранів. До організацій долучились ще такі родини, по $50.00: Яків Зелінський, Микола Струк, Володимир Познахівський, Михайло Брездень; по $25.00: Андрій Бук, Василь Марущак. Збірку започаткував дир. А. Бук. Першу збірку в сумі $1.255.00 дир. А. Бук разом з привітом переслав Їх Блаженству Верховному Архиєпископові Кардиналові Иосифові.

Миряни з Пассейку в числі понад 200 осіб, в тому багато молоді, взяли активну участь у демонстрації перед Папською делегатурою у Вашингтоні, яка відбулася 5-го грудня м.р. Перед маніфестацією відвідали пам'ятник Тараса Шевченка і зложили два вінки, один від громади з Пассейку, а другий від Пластової Станиці, та спільно з Нюйоркською громадою відспівали „Заповіт" і від'їхали на маніфестацію, яка тривала від год. 1-ої до 3-ої по полудні.

В. Бакалець

При „Просвіті" в Аргентині працюють 10 Рідних кШіл

Буенос Айрес. — При „Просвіті" в Аргентині, де відбулись масові святкування 100-ліття матірної „Просвіти", тепер працюють 10-ть Рідних Шкіл. Навчання у них відбувається переважно в п'ятницю й суботи, лише в двох місцевостях — у неділі. Керує й відповідає за працю таких шкіл Управа Центрального Рідношкільного Комітету при Централі „Просвіта". Навчання в українських Рідних Школах відбувається: в Буенос Айресі, на Віллі Аделіна в Альсіна, Сан Мартін, Вільде, Кастаньо, Лянавжоль, Авелянеда, в Гудсоні та в Берзатегі. Рідна Школа в Буенос Айресі міститься на Віллі Аделіні, розташована при філії „Просвіти" — Вулиця „Україна" ч. 3195. Головою Управи Центрального Рідношкільного Комітету при „Просвіті" є В. Колодій, секретарем П. Крижанівський.

НАРАДИ ПРЕДСТАВНИКІВ ГЕТЬМАНСЬКОГО РУХУ

Філядельфія. — Газета „Батьківщина" — в останньому числі з минулого року повідомляє, що „у Філядельфії відбулися наради Вищих Органів Гетьманського Руху". На нараді були присутні: інж. В. Вакуловський — голова Президії Ради, інж. М. Г. Бор — голова Управи Гетьманського Руху, п-і Е. Силенко — підпоручник з часу Визвольних Змагань, мгр. Я. Савка, та ін.. Наради, на яких обговорено поточні справи, розпочав і закінчив молитвою о. Володимир Базилевський.

Молодь — наша майбутність

Христина Бабюк

Христина Бабюк, член 437 Відділу УНС, вихованка організації Пласт і Школи Українознавства в Рочестері, Н. И., закінчила з відзначенням Альфредський університет, „мастер дегрі" одержала в Фордгем університеті, Бронкс, Н. И. в ділянці мовознавства й літератури слов'янських народів. Крім англійської, володіє трьома іншими мовами. Христина працює в організації Американ Філд Сервіс Інтернешенал Скалершип, яка проводить обмін студентів із 62-ох країн світу.

В 1970-му р. ця організація спровадила в Америку 2700 студентів середніх шкіл, і 1200 американських студентів того ж академічного рівня знання, які перебували в інших країнах світу. Студенти впродовж року навчаються в школі, а мусять мешкати в родині, яка склала письмове „замовлення" мати в себе такого студента.

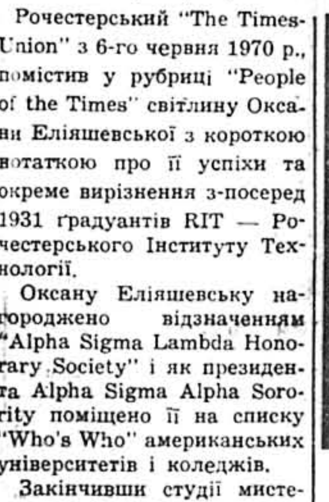
Приїжджають студенти в серпні, а прощаються в червні, по закінченні учбового року. Оволодівши мову, вони дають доповіді на різні теми із суспільно-державного життя країни і діляться своїми враженнями. Прикінці року відбувають групами екскурсію, оглядаючи 4-6 стейтів. Під час тих подорожувань також мешкають у родин, з якими про це домовляються заздалегідь. Крім фахових сил, понад три тисячі жертвують свій час важливій справі — праці з молоддю.

В цьому році Христина Бабюк має групу 66 студентів із 45 країн: з Японії, Туреччини, Голандії, Уганди, Франції, Бразилії, і т. п. Ця група розміщена в трьох стейтах: Арізоні, Юта й Каліфорнії. Христина має нагоду часто подорожувати, зустрічатися з людьми, як також вести листування з батьками студентів та з самими студентами, й з тими родинами, що ними опікуються. Христина має цікаві спостереження, як талановиті студенти (в обмін присилає кожна країна найліпших учнів, які є потенціяльним матеріялом на майбутніх лідерів націй), пізнавши нову систему соціяльно-політичного життя демократичної Америки, — сприймають, або відкидають її.

В цьому часі Христина підготовляє працю, щоб одержати докторат в Гарвардському університеті, в ділянці літератури слов'янських народів.

С. Д.

Ще про успіхи нашої молоді

Оксана Еліяшевська

Рочестерський "The Times-Union" з 6-го червня 1970 р., помістив у рубриці "People of the Times" світлину Оксани Еліяшевської з короткою нотаткою про її успіхи та окреме вирізнення з-посеред 1931 градуантів RIT — Рочестерського Інституту Технології.

Оксану Еліяшевську нагороджено відзначенням "Alpha Sigma Lambda Honorary Society" і як президента Alpha Sigma Alpha Sorority поміщено її на списку "Who's Who" американських університетів і коледжів.

Закінчивши студії мистецтва (School of Art and Design) Оксана працює проєктувальницею в Рочестері, готуючись до магістерського іспиту.

Народилася Оксана Еліяшевська з кінцем 1947 р., в одному із таборів переміщених осіб у Німеччині. Кількалітньою дівчинкою переїхала з родиною до ЗСА, поселившися в Бінгемптоні, Н.Й. Тут вона вчилася в американській нижчій і середній школах, набувала знання із українознавства в парохіяльній школі, тут теж в рядах Юнацтва СУМА була одною з діяльних юначок. Постійно брала участь у Юнацьких Весняних Злетах, добуваючи часто одне із перших місць у різних змаганнях, а зокрема в конкурсах знання і мистецького слова. Відбувши низку вишкільних таборів, добула ступінь виховниці Юнацтва СУМА. Останньо, коли творилася Дружина Культурників СУМА „Шестидесятники", Оксана включилася в її ряди.

Оксана є, очевидно, членом УНСоюзу.

С.К.

„Тут оселилась історія"

Київ. — Під таким наголовком опубліковано в „Радянській Україні" з 15 грудня 1970 р. ілюстрований репортаж про відкриття в Києві, в районі Батиєво-Олександрівського масиву, при вул. Солом'янська 24, тринадцятиповерхового нового будинку „Архівів УССР". У репортажі не подано, хто проєктував будову, що нагадує в'язницю. 13-поверховий будинок з 20 вузькими вікнами в ширинь, стоїть за триповерховим, який його оточує спереду і з боків. У тому меншому будинку розташовані конференційна зала, дві читальні залі, які разом можуть вмістити лише 80 осіб, кімната для читання мікрофільмів, бібліотека з 200 000 книжок і понад 10.000 комплектів совєтських газет.

У всій будові, перший з кількох запляновани для архівів, розташовані: Архівне Управління при Раді міністрів УССР. Центральний державний історичний архів УССР, Центральний державний архів „жовтневої революції і соціялістичного будівництва", Кіновідділ Центрального державного архіву і кінофотодокументів УССР і Центральна реставраційна майстерня. Спеціяльні машини підтримують в домі архівів постійну температуру, витягають порох, для цього працюють 200 електродвигунів. Корисна площа будови займає 13 000 квадратових метрів, там можна зберігати до 5 мільйонів документів. Директор Центрального державного історичного архіву М. Крячко назвав „предметами особливої гордости працівників архіву" і „документами особливого зберігання" документи, що стосуються „перебування й революційної діяльности на Україні сестер В. Леніна, Н. Крупської, А. Луначарського ..." В архівах приміщені „документи від сивої давнини до наших днів, між ними „Універсали" гетьмана Б. Хмельницького, актові книги з 16-18 століть". У реставраційній майстерні вже „реставровано деякі рукописи Т. Шевченка. Обережно, з допомогою чутливих приладів, зняли хеміки з паперів пил. Після цього в дезкамері їх звільнили від налету плісняви, і аж потім „законсервували" — так називають тут процес уміщення документів у прозору плівку під високим тиском". В архіві працюють керівниці Л. Купріянова, О. Івахова. Про протипожежні заходи в репортажі В. Прощакова не сказано, лише побіжно сказано про „міцні стіни і масивні металеві перегородки".

Нова професійна сила в Дітройті, Миш.

д-р Орест Е. Городиський

З приємністю повідомляємо, що з кінцем жовтня ц. р. д-р Орест Е. Городиський по закінченні спеціялізації відкрив лікарську канцелярію в Дітройті, Миш.

Д-р Орест Е. Городиський народився 12-го січня 1935 р. у Варшаві, але виростав в Самборі і Дрогобичі. — Внаслідок воєнних дій другої світової війни опинився разом з батьками на еміграції в Німеччині, де закінчив початкову школу і кілька кляс української гімназії в таборі в Ділінгені, Німеччина. Там вступив до українського Пласту. До ЗСА прибув з родичами у 1949 році.

По закінченні середньої школи в Клівленді, Огайо, виїхав на студії до Еспанії. Там вписався на медичний факультет державного еспанського університету в Мадриті, Еспанія. — У 1963 р. там закінчив медичні студії і на цьому університеті одержав диплом доктора медичних наук.

Повернувшись до ЗСА, від березня 1964 р. до березня 1965 р. відробив однорічну обов'язкову шпитальну практику т. зв. „Інтерншіп" у Ковенант шведськім шпиталі в Чікаго, Ілл. та рівночасно здав приписаний і обов'язковий іспит для тих лікарів, що одержали заграничний диплом лікаря. З квітня 1965 р. почав спеціялізацію у внутрішніх недугах у великім шпиталі американських ветеранів на Гайнц, Ілл., але в жовтні 1965 р. покликаний до американської Армії перервав спеціялізацію. В 1965 до 1967-го відбув дворічну військову службу в американській армії і в ранзі сотника відійшов до резерви. У 1966 р. склав у стейті Норд Дакота іспит на право практики т. зв. „стейт борд лайсенс". Такий сам іспит склав у стейті Мишиґен у 1968 р. Від листопада 1967 р. продовжував спеціялізацію у внутрішніх хворобах і в хворобах серця у Ґрейс Госпітал в Дітройті, Мишиґен, яку закінчив в жовтні 1970 р.

По закінченні спеціялізації відкрив власну лікарську канцелярію в Дітройті, Мишиґен. Д-р Городиський є членом УЛТПА і заступником голови Відділу в Дітройті.

Д-р Городиський від 1962 р. одружений з Богданою Ренею Жуковською і мають двоє дітей, донечку Соню і сина Мирончика, яких гарно виховують в українському дусі. Вся родина забезпечена в УНС.

Н. Н.

В Буенос Айресі відзначили 10-ліття Пластприяту в Аргентині

Буенос Айрес. — У театральному приміщенні при української католицької Катедрі після Богослуження в тій Катедрі, в намірениі Пластприяту, відбулося свято. Головну доповідь мав попередній голова Пластприяту Михайло Гнатишин, який подякував усім за підтримку Пласту та сказав, що Пластприят „передусім дбає про матеріяльну сторінку, як набуття Пластової Оселі в Пунта дель Індіо, а тепер думає про стацію Пластову Домівку в Буенос Айресі". Промовляв також теперішній голова Пластприяту п-і Сіма Бугай. Під кінець програми виступала з рамени Т-ва „Просвіта" Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка з Буенос Айресу, під диригуванням Василя Качурака, в складі якої між старшими є й кілька осіб молоді. На закінчення відбулося вілейне прийняття.

У Філядельфії відбувся літературний конкурс для пластового юнацтва

Філядельфія (мт.). — За ініціятивою невтомної приятельки пластової молоді, п. Людмили Чайківської, товариство Пласт-прият у Філядельфії влаштувало перший в історії місцевої пластової станиці літературний конкурс для пластового юнацтва. Організатори здобули трьох спонзорів для грошевих нагород, а саме Щадницю „Тризуб", кредитову кооперативу „Самопоміч" та крамницю книгарню Дуліпів „Оріон". До жюрі літературного конкурсу запрошено сеньйорок: Оксану Генгало, Лярису Онишкевич та Марту Тарнавську. Конкурс викликав живе зацікавлення і відгук серед юнацтва: на розгляд конкурсового жюрі наспіло 25 творів. В неділю 13-го грудня 1970 року відбувся окремий вечір молодої творчости, на якому проголошено вислід конкурсу та розділено нагороди переможцям. Першу нагороду в сумі 25 дол. жюрі признало за оповідання „Сині", що його автором виявилась пл. юн. Натялка Турченко. Друга нагорода (15 дол.) припала пл. юн. Уляні Бачинській за нарис „Тічока" та за вірш „Колись і тепер". Третю нагороду (10 дол.) дістала пл. юн. Дарія Коженьовська за два ліричні етюди. Були ще три рівнорядні нагороди по 5 дол., що припали пл. юн. Катрі Оранській за спогад з табору Двадцять два і десять", пл. юн. Ксені Одежинській за вірш „Образок" та пл. юн. Лесі Максимович за вірш „Я лечу". Жюрі вирізнило додатково таких молодих авторів: Романа Артимишина, Ліду Лукіянович, Христю Романів та Мотрю Чорнобіль.

Вечір молодої творчости відбувся у виповненій по береги залі Пластового Дому і включав, крім офіційної частини, ще і веселу програму. Вечір відкрив голова Пласт-Прияту, інж. Михайло Караман. Офіційною частиною проводила від імени жюрі пл. сен. Оксана Генгало: вона зробила короткий перегляд надісланих творів та схарактеризувала їх за тематикою. Молоді автори виступили із читанням своїх творів і щойно після їх виступів пл. сен. Оксана Генгало відчитала протокол жюрі, проголошуючи вислід конкурсу. Це надало офіційній частині драматичної напруги та дало добру нагоду публіці порівняти свої власні враження від прочитаних творів із оцінкою жюрі. Після роздачі нагород та спільної знімки переможців, слідувала весела частина вечора, що нею проводила ст. пл. Марта Куземська. Гурток „Незабудьки", що його веде ст. пл. Ярка Коморовська, виступив у складі Марійки Ворисюк, Дарки Коженьовської, Ліди Лукіянович, Галі Мазурок, Міри Одежинської, Ростислава Одежинської, Христі Романів, Аніти Федак та Мотрі Чорнобіль, і відспівав при акомпаніменті гітар чотири пісні: „Ой чорна я", „Я син лісів", „Сонце зайшло" та „Циганочка". Ст. пл. Тереса Бойко продеклямувала вірші Діми „Запрошення". Сім новачок, а саме Христя Головчак, Христя Богачевська, Наталка Коваленко, Олена Одежинська, Марта Німилович, Люся Прасіцька та Леся Ганас під проводом пл. юначки Марті Чорнобіль та з ст. пл. Оленкою Куземською при фортепіяні, виконали музичний скеч Зенона Чайківського (музика Роксоляни Гарасимович) під назвою „Новацькі сходини". Був у програмі ще один скеч Зенона Чайківського, „Оперовий співак", що його виконавцями були ст. пл. Дора Варвара, ст. пл. Юрій Пазуняк та пл. юн. Олесь Лабунька.

Вечір залишив по собі приємне враження. Зокрема приємним, а навіть зворушливим був факт, що і наша наймолодша молодь, прибула та вміє висловити свої думки, почування і мрії в літературній формі рідною грамотною українською мовою.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ В ЙОНКЕРСІ

Перед відкриттям УНДому в Йонкерсі

Де тільки більше, чи менше скупчення українців на чужині — відразу є помітне намагання — на чужій землі створити закуток, що нагадував би клаптик рідної України.

На рідних землях, під різними окупаціями, — наш нарід, котрий, здається, ніколи не був багатий, усе ж спромагався на побудову „Просвіти" чи Народнього Дому.

Українська громада міста Йонкерс, недалеко від Ню Йорку, не належить до дуже чисельної, та під аспектом її зорганізованости, вона під кожним оглядом взірцева, бо має і свою українську католицьку церкву, цілоденну парохіяльну школу та суботню школу українознавства. Існують, також, товариства наших трьох убезпеченевих союзів, Пласт та ряд церковних товариств.

Живчиком йонкерського українського життя є організації Українського Визвольного Фронту: СУМА, ООЧСУ, Т-во б. вояків УПА, ОЖ ООЧСУ, Т-во Оборони Лемківщини та Кредитівка СУМА.

З початком масової іміграції українців, після другої світової війни, в Йонкерсі члени ОУФУ спромоглися на придбання двох будинків при 417 Неперген евеню, котрі стали центром культурної, політичної та громадської праці.

Впродовж 20-літнього існування, згорів один будинок (перебудована дерев'яна церква). В той час в осередку СУМА збільшилось понад 100 дітей і одиноким виходом було будувати вигідніший будинок.

1965 р. започатковано будову нового Дому СУМА, але після знищення фундаментів ми мусіли все задержати, бо половину нашої посілости стейт запляанував взяти під будову нової дороги. Нам нічого не залишилося, як дуже старатися судово приневолити стейт закупити решту нашої посілости, звернути нам гроші за вклад у нову будову та шукати нового місця. Незабаром ми закупили багато більшу посілість, кілька блоків від ріки Гудзону, у гарній спокійній дільниці.

Останніх два і пів року вся праця ОУВФ була зосереджена на будові нового дому при 301 Палісейд евеню та придбанні фінансових засобів. Треба відмітити дві важливі риси нашої громади, зокрема членів ОУВФ, а саме: щедру жертвенність, яка дала біля 50-ти тисяч долярів у формі 5-літньої безпроцентової позички, а друге не менш важливе, — велику посвяту дарового вкладу праці при будові. Ця остання заощадила нам приблизно 200 тисяч долярів, коли взяти під увагу, що власними силами нашого членства ми зробили всю можливу роботу. Мабуть, не в кожному місті, але Йонкерс — це найбільше скупчення наших фахівців різного будівельного ремесла серед наших членів ОУВФ, що нам у величезній мірі допомогло при будові УНДому. Чужі фахівці оцінювали, що наша будова мало б коштувати пів мільйона долярів, а ми збудували Дім та вирядили його приблизно за 300 тисяч.

Після зусиль жертвенної праці нашого членства та других осіб громади Йонкерсу нам вдалося 20-го вересня ц. р. доконати запляанованого відкриття УНДому. Гроші одержали за цілу нашу колишню посілість за всю нашу вложену працю і за кошти коло початої будови при 417 Неперген евеню.

Останніми місяцями і тижнями перед відкриттям — десятки людей днями і пізними вечорами невтомно працювали, бо на відкриття вже все було замовлено.

Впродовж будови був цілий ряд проблем, які все виринають тоді, коли найменше сподіваємося. Будова нашого дому була пов'язана з прерізними міськими та стейтовими законами. Причиною було те, що нам архітект виготовив тільки загальний плян, щоб дістати дозвіл на будову, а всі деталі та надзір над будовою ми взяли самі, чим очевидно заощадили гроші.

Для самого відкриття був вибраний окремий комітет, який очолив Л. Футала. Члени цього комітету сходилися щотижня впродовж двох місяців і полагоджували всі справи пов'язані з цим святом. Відкриття УНДому почалось в год. 1.30 при участі 800 людей місцевої громади та запрошених гостей. Ми хочемо вибачитись перед багатьма нашими товариствами та поодинокими особами, що ми їх не могли запросити на наше свято-відкриття. Ми запляанували бенкет на 400 осіб, а пізніше ми стали перед 550 гістьми та в другій залі ще 150 дітьми. Столів ми мали всього на 450 людей а потрібного накриття на 500 осіб.

Відкриття УНДому почалося Службою Божою в церкві св. Михайла. До нас завітав священик, котрий якраз приїхав із Лемківщини, а тому, що Йонкерс є найбільшим скупченням лемків, то він привіз привіт лемкам від їх батьків із рідних земель. Цей привіт, це була — проповідь, що якраз підходила на цей день, бо і ціллю нашого УНДому є також зберігати українську субстанцію серед чужого світу

В дальшій програмі свята була відправа - посвячення перед головним входом самого дому, яку відслужив місцевий парох о. монс. І. Стах в асисті о. Р. Бриди та о. С. Кундри. Після відправи священики посвятили дім. Коли закінчилося посвячення, голова Будівельної Комісії М. Шашкевич передав ключі до нового дому голові Комітету Будови Дому Д. Івасютиному, котрий запросив заступника губернатора М. Вілсона та посадника Йонкерсу А. Делбела.

Під час бенкету, який тривав понад 3 години виступали різні промовці від американського стейтового та міського урядів, від запрошених гостей та представників українських організацій. Аранжером бенкету був М. Климко а з головною промовою виступив Д. Івасютин, — голова Комітету Будови Дому. Він представив присутнім гостям 72 особи, котрі вложили працю при будові нашого дому. Комітет відкриття видав на цей день бюлетень, де були всі деталі будови дому та його історія.

У програмі бенкету був виступ хору „Кобзар" із Філядельфії, сольоспів п. З. Лавришин-Бундзяк і танцювальний виступ сумівців, що його підготовив В. Уздейчук. На закінчення відкриття відбулася забава.

Признання належиться багатьом особам, що давали великий вклад впродовж 20-літньої праці ОУВФ в побудові репрезентативного українського центру в Йонкерсі.

Наш дім має назву „Український Центр Молоді", він зареєстрований під спонзорством Осередку СУМА, що помогло у зменшенні податків. Одначе для нас усіх він все залишається Українським Народним Домом, бо від часу відкриття в ньому гуртуються усі. Залі у нас рентуються на різні нагоди, а також на потреби чи зайняття сумівської молоді.

Побудування нашого дому в Йонкерсі треба завдячувати у великій мірі нашому громадянинові — голові ООЧСУ мгр. О. Стрийському. Треба подивляти завзятість, посвяту та витривалість голови Комітету Будови Дому Д. Івасютина, котрий довів будову до закінчення. Признання належить голові Будівельного Комітету М. Шашкевичеві, котрий координував усю технічну працю будови.

До піонерів жертвенности треба зачислити О. Дашка, котрий вложив понад 500 годин дарової праці, а за ним ідуть інші, котрі дали сотні годин своєї жертвенної праці, як: С. Шульган, М. Хінальський, П. Русинко, П. Микитин, С. Гаврилюк, Р. Глушко, Д. Глушко, І. Макогон, О. Щур, Ю. Ковальчик, М. Сидор, М. Бадарак, Т. Гошко та півсотні других, котрі вложили менше, як по 100 годин дарової праці.

Український Народний Дім у Йонкерсі є доказом, що при послідовній праці і намаганнях можна завжди осягнути свої цілі.

Д. Мотрук

Софія Олесницька

ОЛЬГА РУБЧАК

З великим жалем і дошкульним сумом прийняли ми вістку про смерть достойної громадянки станіславщини сл. п. Олі Рубчак.

Про Покійну можна сказати багато доброго. Вона — жінка благородного серця та незвичайно розвиненого почуття обов'язку. Кожну обіцянку, дрібну чи велику, виконувала з приємністю та з усмішкою. І за поміч, чи будьяке інше добре діло, не чекала ні подяки ні слави. А допомогти старалась кожному, хто тільки потребував допомоги в біді чи злиднях. Особливо співчувала бідним учням-бурсакам. Без найменшого розголосу, неодному дарувала пальто, купила шкільний однострій, або підготовляла смачні підвечірки в своїй гостинній хаті.

Пані Олю та її чоловіка пізнала я в 1919-му році. Ближче пізнавши Покійну, я мусіла її полюбити та безустанно шанувати, як добру й жертвенну жінку.

Вийшовши заміж за Станислава Рубчака, пані Оля ввійшла в національно-мішану родину. Теща пані Олі була полька, тому й дім вела по своєму. Не зважаючи на те, український патріотизм Покійної досягнув свого: в польському оточенні зуміла вона виховати дітей на свідомих українців і допомогти своєму чоловікові назавжди залишитися непохитним українським патріотом, хоча був він суддею в польському суді.

Через надмірну скромність пані Рубчакова завжди залишалась в рядах звичайних членів Союзу Українок. Так штучно применшуючи й затінюючи своє справжнє значення, виконувала безліч різнородних завдань, без розголосу й заслуженої слави.

Відзначаючись неабияким талантом бесідниці, не один раз виручувала голови товариства своїми виступами на імпрезах і ювілеях.

Воєнні удари, раніше енергійну паню Олю майже цілковито зломили. Вдершись у Станиславів, большевики вигнали родину Рубчаків із їхньої хати. Довелося тоді критися та тинятися з місця на місце. Колишньому судді та його дружині на рідних землях ніде не було безпечно. Тож утекли вони до Кракова, де я їх згодом віднайшла та відвідала.

Дальший розвій воєнних подій кинув їх до Штрасгофу, під Віднем, де ми зустрілись знову. Черговa, тим разом довша, їхня зупинка — це був Мюнхен, куди з тяжким трудом добилися, знесилені й перелякані. В таборі, серед українського оточення, пані Оля наче віджила й навіть працювала суспільно.

Після переселення до Америки, родина Рубчаків спершу перебувала в Філядельфії, де я їх принагідно відвідувала. Радник Рубчак працював у городах, мабуть лопатою. Це тяжке життя, що судилось неодному з наших імігрантів, і безконечний поспіх, спричинили цілковите заломання пані Олі. Вона до болю тужила за рідними сторонами, за подихом України. В нові обставини ніяк не могла вжитись.

Остання життєва зупинка — Нюарк не приніс відраднішої долі. Надійшли роки старости. Свідомість власної немочі, особливо неспроможність бути помічною в хаті, найбільше журила п. Олю. Але процес затрати сил продовжувався. Без болів і терпінь заснула назавжди ця достойна й благородна громадянка.

Склалося так, що вістка про смерть дружини виявилась надто сильним ударом для радника Станислава Рубчака, що провів із Покійною 65 років подружнього життя. Після похорону пані Олі її чоловік теж помер — на розрив серця.

Софія Олесницька

Створення нового Відділу „Самопоміч" у Виллимантик, Конн.

Заходами ГУ „Самопоміч" у неділю, дня 13-го грудня м. р., відбулись ширші сходини українського громадянства в приміщенні Українського Народного Дому, на котрих засновано новий Відділ „Самопоміч". Участь у цих ширших сходинах прийняв голова Г.У. „Самопоміч" Степан Спринський. У зверненій доповіді, яку виголосив під час сходин — Степан Спринський достосовані були думки відповідно до потреб кожної української громади, що в'язались з інтересами української суспільности в ЗСА. В його доповіді були реально представлені вимоги теперішнього часу. Радив, щоб взаїмними співдіями організувати допомоги для потребуючих українських громадян серед громадської спільноти, як також — одержувати цю допомогу від американських харитативних установ, як „вельфаре" чи інших. Він підкреслював мету в статуті „Самопоміч" та компетентности діяння його Відділів, признаних законами американського уряду.

Після відчитання узасаднених постанов головної мети в параграфах статуту „Самопоміч" — присутні схвалили правосильність цих Зборів більшістю голосів та приступили до вибору президії Зборів, а відтак — вибору Управи Відділу „Самопоміч".

До президії Зборів обрано одноголосно на предсідника — Василя Олійника а на секретаря — Михайла Шулевського, сина головного радного „Провидіння" В. Шулевського. Крім того, до президії ввійшли на запрошення голови Зборів — місцевий парох о. Назаревич і голова Відділу УККА — Михайло Тимків та голова ГУ „Самопоміч" — С. Спринський.

Із переведенням у життя схвалених точок порядку нарад — присутні однозгідно та більшістю голосів вибрали Управу Відділу „Самопоміч": Голова — пані Марія Бабій; заст. голови — Петро Колісник; секретар — Мих. Шулевський; скарбник — Мих. Плеш; референт суспільної опіки — Марія Майнич; культ-освітній референт — Михайло Тимків. На запасого члена Управи обрано Петра Мархоня з Норвіч. До складу Контрольної Комісії — увійшли: о. Назаревич — голова, члени: Текля Мотиль та Мирон Техлівець з Норвіч.

На звернення прохання гол. радного „Провидіння" — Василя Шулевського і предсідника Зборів — В. Олійника, відкриття та закриття Сходин перевів місцевий парох о. Назаревич молитвою. Після закінчення молитви предсідник Зборів подякував присутнім за добру і корисну співпрацю у переведенні цих Сходин.

М. Т.

Клівленд вшановує 70-тилітній Ювілей проф. д-ра В. Кубійовича

З ініціятиви Осередку Праці НТШ, що його очолює ред. І. Ставничий, при підтримці Українських Злучених Організацій - Відділу УККА під головуванням проф. д-ра М. Папа, створився Діловий Громадський Комітет з 11-ти осіб, що його очолив д-р М. Тимків — для відзначення 70-тилітнього ювілею з дня народження визначного нашого науковця, проф. д-ра Володимира Кубійовича.

Святковий Вечір відбувся дня 14-го листопада 1970 р. в приміщені Вест Сайд Федерал при 5839 Ридж Ровд в Пармі, Огайо в 7-мій год. вечора.

Вечір відкрив коротким вступним словом голова Ділового Комітету д-р М. Тимків.

Про життьовий шлях Ювілята, дуже цікаво, розповів проф. Ю. Яремкевич, підкреслюючи наймаркантніші моменти з його особистого, громадсько-політичного та наукового життя.

Пра наукову діяльність Ювілята дуже цікаву, докладно опрацьовану доповідь виголосив проф. М. Ждан, демонструючи її примірниками наукових праць зі своєї приватної бібліотеки, що йому вдалося привести їх зі собою та зберегти їх до сьогодні.

З мистецькою точкою виступив наш віртуоз-бандурист Григорій Китастий, який відіграв на бандурі інструментальний твір „Ададжіо" з балету „Червоний Мак" — Глієра — та відспівав при акомпаньяменті бандури власну композицію, до слів Миколи Пироженка: „Виший, виший мені сорочку".

Виставка наукових праць Ювілята - книжок, мап, памфлетів, брошур, журналів, тощо, що нею зайнявся п. Степан Кікта, демонструвала широкий науковий діяпазон нашого працьовитого й жертвенного науковця, що й по сьогодні невтомно трудиться для добра нашої нації.

З признанням треба підкреслити працю 12-го Відділу СУА під головуванням п. Сахно та Українського Золотого Хреста під головуванням п. Кавки, що приготовили чай і солодке, й чистий прихід з цього жертвували на потреби НТШ в Сарселі.

Після закінчення програми приявні підходили до стола та підписували по-мистецьки оформлену на пергаміні п. М. Кавкою, Привітальну Ювілейну Грамоту з побажаннями нашому Ювілятові.

Чистий прихід з Вечора в сумі 607 дол. вислано до Сарселю на потреби НТШ.

У всіх приявних вивилося приємне враження, що Українська Спільнота дорожить українською наукою та її корифеями.

С. В.

БОМБА В КОШІ ЕСКАВАТОРА

Під час прокладання підземної залізниці в Харкові, поблизу кондиторської фабрики „Жовтень" робітник В. Овдієнко зачепив ескаватором на півтораметровій глибині велику авіяційну бомбу, в 250 кілограмів. „Ізвєстія" з 29 грудня 1970 р. не повідомили, чи бомба німецької чи совєтської продукції. Небезпечну знахідку знешкодили далеко за Харковом, перевізши бомбу вантажним автом „на піщаній подушці".

Концерт талановитого учня

В Українському Музичному Інституті навчається багато дітей. Одначе лише невеликий відсоток з них творить групу визначних. До цієї категорії належать безумовно талановиті учні, що вирізняються від інших кращою пильністю.

Дванадцятирічний Олесь Кузишин (кляси фортепіяну проф. М. Байлової в Ню Йорку) є визначним учнем третього року середнього курсу. Молоденький, незвичайно музикальний і талановитий Олесь випрацював програму самостійного учнівського концерту з власної ініціятиви і виконав її успішно 6-го грудня в залі Літературно-Мистецького Клюбу. І саме це „з власної ініціятиви" (тобто, зробити більше, як цього вимагають) заслуговує на окреме відзначення, бо підготовка програми такого концерту вимагає багато часу, великого вкладу праці і самопосвяти.

Вільні хвилини від шкільних зайнять можна проводити різно: корисно або й некорисно, продуктивно й непродуктивно. І тому, коли дитина виявляє особливі здібності до якогось предмету і самовільно присвячує йому майже ввесь свій вільний час, тоді можна говорити про спеціяльне замилування до предмету або й покликання.

Тому й уважаємо за доцільним звернути увагу на Олеся вже на провесні його музичного життя. Він має все, що потрібне до здобуття музичної професії, а саме: покликання до музики, тривалу пильність, прекрасну музичну пам'ять і стимулюючу домашню атмосферу. Тож слідкуватимемо уважно за успіхами Олеся, тим більше, що він відзначається й композиторськими здібностями. Програма концерту складалася з таких творів: Варіяції Ц-дур Моцарта, Концерт Д-дур Гайдна (партію оркестри виконувала п. Мирося Ковалів), мініятюри Савицького „Їхав козак за Дунай"), Барвінського („Думка"), Грудина (Токкатіна), Вальс Д-ес-дур Шопена, „Похід Карликів" Ґріґа і Сонатіну Ц-дур, оп. 13 Кабалевського.

Заля була виповнена по береги.

І. Сон.

Зголошення кандидаток на конкурс краль і князівен української преси

(сс). — Діловий Комітет для підготови Балю Української Преси, що його у Філядельфії в суботу 30 січня 1971 року спільно влаштовують Фінансова Комісія СФУЖО і СУЖА — повідомляє, що редакції наших видань (щоденників, тижневиків, журналів, окремих сторінок в журналах) повинні зголосити кандидаток на конкурс краль і князівен української преси до 20 січня 1971 року. Згідно з рішенням Ділового Комітету кожне видання може зголосити не одну але більше кандидаток на Конкурс. Жюрі Конкурсу і князівен української преси, очолене мистцем Петром Андрусевим і членами якого є п-і Іванна Савицька - Мусій, п-і Христя Восвідка, маестро Теодор Терен-Юськів і мистець Володимир Ласовський випрацювала правильник, на основі якого буде переведена селекція кандидаток. Згідно з цим правильником, кандидаткам не буде ставитися ніяких прилюдних запитань, щоб скоротити час конкурсу і дати змогу учасникам балю доволі часу на розвагу.

Кандидаток на Конкурся зголошувати на адресу:
Mrs. W. Cenko, c/o WFUWO
4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.

ПЕЙПІНҐ ГОТОВИТЬСЯ ДО ВІЙНИ

Рим. — Видатний італійський комуністичний журналіст Альберто Яковієлло і його дружина, член італійського парляменту від комуністичної партії, перебували 6 тижнів в комуністичному Китаї і свої враження та спостереження передали на сторінках комуністичного щоденника „Ль'Уніта". Вони ствердили, що в Пейпінґу та всіх інших великих містах Китаю будують підземні схоронища і що на кожному кроці видно військовиків. Скрізь видніють портрети Мао Тсе-тунґа, як один із зовнішнєх знаків його „культу особи".

Українська громада в Йонкерсі, Н. Й. приготовляється для відзначення січневих роковин

У вівторок дня 22-го грудня 1970 р. з ініціятиви 11-го Відділу ООЧСУ скликано ділові наради представників усіх діючих в місті Йонкерсі організацій, товариств та установ з яких створено Комітет для відзначення Січневих Роковин.

Ділові наради відкрив голова 11-го Відділу ООЧСУ Лев Футала, вітаючи всіх присутніх та з'ясовуючи ціль наради.

Після короткої виміни думок, присутні одобрили ініціятиву Управи Відділу ООЧСУ та вибрали Діловий Комітет який має зайнятися підготовкою святкувань.

Комітет очолив Лев Футала, а до його складу увійшли: Михайло Шашкевич, Богдан Вітюк, Степан Гаврилюк, Роман Глушко, Лев Кудинський, Орест Русинко, Петро Кулинич, Петро Шкафаровський і Христя Шангкевич.

З огляду на короткий час, рішено зараз приступити до полагоджування всіх справ, які мають причинитися до відзначення важливої річниці.

Святкування запляановано на день 22-го січня у місцевого посадника міста та піднесення українського прапора, о год. 10-ій рано.

Святкова Академія відбудеться в неділю дня 24-го січня о год. 5-ій після обіду в залі Українського Народного дому при 301 Палісайд вулиці в Йонкерсі.

Комітет сподівається, що українська громада візьме чисельну участь в згаданих днях.

Л. Л.

Дітройт відзначить січневі роковини

Дітройт (Ф.Л.). — Для відзначення роковин відновлення Української Державности постав тут з представників обох Відділів УККА Святковий комітет, що його очолив Ярослав Дужий. Референтами стали: програмової комісії — Петро Рогатинський, фінансової комісії — Степан Юрків, пресової комісії — Франц Липецький. Академія відбудеться в неділю, 24-го січня 1971 р. о год 3:30 по полудні в авдиторії Фицджералд Гайскул при Раєн і 9-ій милі у Воррен. Доповідь виголосить адвокат д-р Богдан Футей з Клівленду. Промовлятиме також сен. Гриффін. В мистецькій частині програми візьмуть участь чоловічий і мішаний хори „Трембіти" під дириґентурою д-ра Богдана Кушніра. Квитки вступу на академію можна набувати у збірщиків і в бюрах обох Кредитівок.

Авторський вечір Юрія Коломийця в Вінніпеґу

Український Студентський Літературний Кружок при Манітобському університеті запросив до Вінніпеґу поета Ню Йоркської Групи Юрія Коломийця з Чикаго на Авторський вечір. Виступ запляановано на п'ятницю, 6-го листопада ц. р. о год. 8:00 веч. в залі університетської бібліотеки. В програмі вечора буде доповідь поета й читання творів поетом і студентами. Темою доповіді, яку виголосить Ю. Коломиєць, буде „Новаторство двох світів", себто переведення паралелі між новаторством поетів Ньюйоркської Групи й поетами „Шестидесятниками" в Україні. Доповідач зосередиться над творчістю Василя Голобородька та Юрія Тарнавського. Тема нова й цікава.

Автор читатиме свої твори, переважно нові, й частину поеми „Живоглаз".

Юрій Коломиєць народився 1930 року на Полтавщині. Живе деякий час в Дніпропетровську а в 1943 р., тринадцять річним хлопцем, під впливом воєнних подій, залишає Україну. Перебуває у таборі переселенців у Нюрнберзі, в Німеччині, а в 1947 р. переїжджає з батьком і братом в Бельгію. Тут вступає до технічного інституту, де вчиться до 1952 р. Тоді переїжджає до ЗСА і в тому ж році, в час корейського конфлікту попадає в американську армію. Демобілізований у 1955 р. вступає на Іллинойський університет, де ближче знайомиться з поетом Богданом Губчаком. В тому ж році засновується в Чикаго мистецький клюб „МОНОЛІТ", до якого, крім автора, входить Богдан Рубчак, тепер відомий у ЗСА скульптор Костьо Мілонадіс, брат автора — Анатолій Коломиєць, Ярослава Геруляк, Богдан Геруляк, Михайло Урбан, Михайло Миґаль, Олесь Ренчковський, і Іван Пузатий.

Автор весь час близько дружив з Б. Рубчаком і за порадою останнього почав друкувати свої твори в „Сучасності", в 1964 р.

Писати почав ще в часі перебування в Німеччині, в переселенчих таборах. У Бельгії писав дещо французькою мовою, це пізніше переклав на українську мову і включив до збірки „Гранчасте сонце", що вийшла в 1965 році.

Поет друкувався в „Сучасності", „Нових Днях" „Нових Поезіях, „Юнаку", „Смолоскипі", в Чикаґівському „Українському Житті". Він має готову до друку другу збірку „Білі теми", і готовить третю — „Жилавий погромаді познайомитися з поетом, що, як пишуть автори „Координатів", „вже в першій збірці відкрив собі творчий шлях, що ним можна далеко йти".

Яр. Розумний

5-ліття акції „Серце і Книжка"

Ню Йорк. — Зростає популярність і ефективність акції „Серце і Книжка", започаткованої в 1965 р. керівником Представництва ОПЛДМ у Ню Йорку письменницею Лесею Храпливою. Завдяки щедрим пожертвам українського громадянства з ЗСА і Канади, українські діти в країнах з низькою валютою одержують відповідні книжки-подарунки рідною мовою. Люди доброї волі пересилають датки на цю ціль, а станиця Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді в Ню Йорку та Головна Управа ОПЛДМ у Торонті висилають дарові комплети книжок для українських дітей, згуртованих при церквах, Рідних Школах чи молодечих організаціях у країнах Південної Америки та Европи. Референтом акції „Серце і Книжка" з повною посвятою і цілком безкоштовно працює молода мати, п-і Катря Червонюк. У відповідь на посилки, до неї приходять зворушливі листи-подяки жертводавцям. У 1969 р. на акцію „Серце і Книжка" Громада пожертвувала 1782 дол. 9 центів, за які з Висилкової Станиці ОПЛДМ у Ню Йорку було вислано 1380 книжок. Референтка утримує зв'язок з адресатами, провадить картотеку, збирає запотребування. Цього року за кордон п-і Катря Червоняк вислала 54 листи, а одержала 42. Подаємо звіт Референтури ОПЛДМ „Серце і Книжка": до Аргентини вислано книжок-подарунків 272 книжки та одну українську платівку, за дол. 381.55 на 10 адрес, для дітей і молоді; до Бразилії 476 книжок і 1 платівку за 576.70 на 13 адрес; до Параґваю — 33 книжки за 50 дол. на 2 адреси; до Югославії — 447 книжок за 568.79 на 14 адресрес; до Чехо-Словаччини — 69 книжок за 75.05 на 2 адреси; до Австрії — 50 книжок за 75 дол. на 1 адресу; до Франції — 33 книжки за 55 дол. на 1 адресу.

ВІСТІ З НЮАРКУ-ІРВІНҐТОНУ, Н. ДЖ.

Окружна Рада Союзу Українок стейту Ню Джерзі з осідком в Нюарку, стала членом Стейтової Федерації Жіночих Клюбів в Ню Джерзі. Це найбільша й найбільш впливова жіноча організація в Америці. В стейті Ню Джерзі начислює вона приблизно 45.000 членів, згуртованих в 508-ох клюбах та 13 стейтових організаціях. Діяльність Федерації дуже широка і заторкує майже всі ділянки громадського та економічного життя, а особливу увагу присвячує молоді.

В травні відбулася 76-та конвенція федерації в Атлантик Сіти в якій взяли участь голова Окружної Ради СУА І. Кіндрачук та її пресова реф. К. Смородська. Під час бенкету, в якому було присутніх біля 1200 осіб, президент Федерації Т. Мек Глей, представила голову Окружної Ради Кіндрачук, та сердечно привітала дуже сердечними словами Окр. Раду СУА, як нового члена Федерації. Пані Мек Глей сказала, що це великий привілей для Федерації здобути нову численну (500 членів) стейтову організацію, та що вона вірить, в тісну співпрацю між обома організаціями.

Екзекутива й поодинокі члени федерації сердечно прийняли наших делегаток і рівночасно виявили велику пошану і зацікавлення для активности СУА, про яку наші делегатки їх обширно інформували. Побут делегаток на конвенції організувала Л. Гладка, реф. зв'язків Окр. Ради.

Градуаційна Зустріч випускників та середніх шкіл, яку влаштувала Окр. Рада СУА разом із нюаркською Студентською Громадою, в дні 6-го червня, було першою цього роду імпрезою на нашому терені.

В гарно прикрашеній студентами залі Народного Дому, при оркестрі „Веселка" приблизно 150 молодих людей перевело весело вечір.

Градуантів представив Борис Садовський, аранжер забави, а голова Окр. Ради СУА І. Кіндрачук привітала присутніх, виголошуючи коротке слово.

Вечір зорганізувала виховна референтура Окр. Ради очолювана Н. Бігун та М. Бакало, при співпраці всіх Відділів, референток та родичів градуантів. Пані Кіндрачук зложила признання Студентській Громаді на руки її голови Г. Федун й імпрез. реф. О. Ференц за гарну працю і співпрацю з Окр. Радою СУА. Це вже друга успішна спільна імпреза й обі організації висловили охоту до дальшої співпраці.

Прогулька до Гантеру під кличем „Подих Карпат", зорганізована Окр Радою СУА дня 7-го червня відбулася дуже вдало, при участі 75-х осіб.

Після Служби Божої в гарній гантерській церкві та смачному обіді у гостинних панства Кобзярів у мотелі „Ксеня", відбулася мистецька програма, якою проводила культ.-освітня реф. Г. Магмет.

Цікаво опрацьований реферат про повір'я на Гуцульщині дала Т. Кейс, студентка Колюмбійського університету.

У веселій вокально - музичній програмі брали участь: Г. і М. Магмети, І. і Б. Бемки та М. Геча.

Опісля відбулася виграша фантів, між якими був образ - олія намальований і подарований Н. Войновською, за що їй щира подяка.

Зворушив присутніх несподіваний виступ В. Кобзяра який галузкою квіту червоної калини привітав дві пані, давні знайомі зі Львова та Закарпаття, а саме Н Войновську та М. Химинець.

На закінчення голова Окр. Ради, І. Кіндрачук подякувала всім виконавцям за їх безінтересовний труд, а також головам Відділів, містоголові Окр. Ради п. М. Герус, референткам паням: Г. Магмет, С. Андрушків, І. Яворській, В. Дідик та М. Стелмаx за улаштування приємної прогульки.

Тиждень Поневолених Націй відзначив місцевий Відділ УККА дня 18-го липня демонстрацією - моторкадою головними вулицями Ірвінгтону, Нюарку, Іст Орентж, Орендж, Савт Орендж та Мейплвуд. В моторкаді взяло участь біля 25 авт, прикрашених українськими та американськими прапорцями та відповідними транспарентами, які пояснювали большевицьку окупаційну політику. Місцева преса помістила репортажі та знімки.

Хор Церкви св. І. Хрестителя в Нюарку відзначив свій 60-літній ювілей бенкетом в дні 10-го жовтня, про який був обширний допис у „Свободі" (17.10.) та ювілейним Концертом у дні 18-го жовтня в якому взяли участь хори метрополітальної округи та солісти - співаки. Програму започаткував Нюйоркський хор „Думка" під диригентурою проф. О. Верника та при фортепіяновому супроводі проф. О. Омельськової зі солістами М. Кокольською-Мусійчук, С. Назаревич та І. Замятим. Після привітального слова, яке виголосив Є. Камінський — голова святкового комітету, виступив Хор - Ювілят під диригентурою проф. М. Добоша при акомпаніяменті Г. Клим зі солістом О. Татунчаком. Філядельфійський хор „Кобзар" під диригентурою д-ра А. Рудницького та акомпаніяменті Р. Герасимович зі сольом Є. Василенко виступив на жаль у неповному складі через участь багатьох членів у опері „Лис Микита", яку цього ж дня виставлено у Філядельфії. Концерт доповнили сольові виступи М. Кокольської-Мусійчук, сопрано солістки Нюйоркської Сіти Сентер Опери та О. Стецури, бас - баритон.

Кульмінаційною точкою був виступ об'єднаних хорів „Думка" (Ню Йорк), ім. А. Шептицького (Ню Йорк, диригент проф. М. Ничай), „Воля" (Елізабет - Перт Амбой, диригент проф. Р. Левицький) та хору Церкви св. І. Хрестителя (Нюарк під орудою почесного диригента хору - ювілята проф. А. Гнатишина з Відня, якого овацією привітала вся публіка. Щирими оплесками та квітами нагородила численна публіка солістів та диригентів цієї вдалої та небуденної імпрези.

28-ий Відділ Союзу Українок влаштував дві вдалі імпрези. Дня 11-го жовтня відбувся розваговий вечір получений з китайською лотерією. Тема вечора — „Україна в очах молодих", враженнями з поїздки в Україну поділилися з публікою студентки М. Лебедь, І. Вірщук і О. Матіяш, а М. Лебедь ілюструвала свою розповідь прозірками, які вміло висвітлював її брат Орест. Дня 8-го листопада, заходом відділу відбувся показ „Абетки Історії України" мистця Я. Паладія. Віршовані тексти до абетки читав їхній автор Л. Полтава та Е. Єнзен.

86-ий Відділ Союзу Українок О. Пчілки очолюваний Л. Лапичак влаштував 16-го жовтня панель на тему „українська молодь і проблеми довкілля — очима двох поколінь". Коло 200-ті старших і молодших громадян з великою увагою слідкували за дискусією, яку проводили пл. сен О. Кузьмович, проф. д-р В. Нагірний, д-р Ю. Савицький та студенти Г. Дидик і Л. Чировський. Модератором був мгр. О. Олесницький. Дня 25-го жовтня відділ влаштував виставку лялькового театру „Червона шапочка", а 10-го листопада вечір в пам'ять Гол. Отамана С. Петлюри, про якого доповідав бувший прем'єр Української Народної Республіки проф. Б. Мартос. Присутні мали рідкісну змогу послухати очевидця і співтворця подій, що тепер уже належать до історії.

32-ий Відділ Союзу Українок влаштував передсвяточний базар дня 15-го листопада з великим успіхом.

Листопадове Свято відзначено панахидами в українських церквах за поляглих за волю України та вояцьким апелем комбатантських організацій Нюарку 31-го жовтня з короткою програмою на яку зложилися: деклямація Т. Кігічака, мелодеклямація Т. Басняк і Л. Семанишин, фортепіянове сольо З. Стебельської та есей Л. Лисак п. н. „Лицарям Червоної Калини" — відчитаний О. Семенюк.

Академія - концерт відбулася 1-го листопада силами дітей української кат. школи св. Івана Хрестителя. Крім шкільного хору під орудою проф. М. Добоша виступили з деклямаціями І. Паславська, Р. Шегедин та Л. Мостова. Діти із садочка відспівали дві пісні, а маленькі О. Полянська та Н. Воронка продеклямували вірші. Святочне слово письменника В. Барки відчитав о. д-р М. Гринчишин у неприсутності хворого автора. Акомпаньювали Р. Шегедин і Л. Семанишин. Програму підготовили учительки М. Робак і О. Ліщинська та проф. М. Добош.

Загальні Збори багатьох організацій переходять під знаком перевибирання управ бо немає охочих до громадської праці.

І так Т-во „Рідна Школа", що опікується школою українознавства, яка під цю пору має 11 учителів та в якій навчається 174 дітей перевибрала управу під головуванням інж. Н. Ходновського дня 3-го жовтня. 70-ий Відділ ОДВУ переобрав управу на загальних зборах, що відбулися 8-го листопада, а дня 15-го листопада Пласт-Прият вибрав управу під головуванням Л. Тимкевича. Цього ж дня нову управу Студентської Громади очолив студ. Ю. Чировський.

Ген.-хор. Тарас Чупринка був вшанований у 20-річчя його геройської смерти святочною академією дня 22-го листопада. Комбатантські та молодечі організації: Відділ ОбВУА, Т-во бувших вояків УПА, Станиця І-ої Дивізії УНА, Пласт і СУМА станули до святочного апелю. Доповідь виголосив проф. Л. Шанковський, а в мистецькій частині взяли участь артисти українського театру маестро Е. Курило і В. Магмет - Калин, бандурист проф. Р. Левицький та дівочий хор Сума „Жайворонки" під орудою інж. Р. Степаняка.

Український Музичний Інститут влаштував дня 20-го листопада концерт творів Бетховена з нагоди 200-річчя з дня його народин. Виконавцями були учні проф. Д. Гординської - Каранович: Д. Ольшанівська, Т. Саламаха, І. Шараневич, О. Гаврилюк, Л. Крупа, Ю. Стецина, О. Борбич, М. Ходновська і Н. Даниш.

Дня 29-го листопада УМІ влаштував фортепіяновий реситаль Олеся Кузишина, 12-літнього визначного учня кляси проф. М. Байлової, який виконав твори Моцарта, Гайдна, Савицького, Барвінського, Грудина, Шопена, Гріга та Кабалевського. За гарно виконану програму, вдячна публіка нагородила молоденького піяніста рясними оплесками та квітами.

Злощасний лист кард. Тіссерана був передискутований на ширших сходинах Організації Визвольного Фронту в дні 7-го листопада. Доповідачем був проф. д-р М. Чировський, який висвітлив фальшивість історичної аргументації кардинала термінів „Україна" і „Русь". Рішено виготовити протестаційного листа та зібравши численні підписи переслати його кардиналові Тіссеранові з проханням виправдити несправедливі інсинуації.

Українська Музика була темою викладу Т. Богданської на місячних зборах Асоціяції американських учителів музики стейту Ню Джерзі (Music Education Association of New Jersey) в зв'язку з появою „фортепіянових творів українських композиторів для молоді", які вона зредагувала та видала. Дня 18-го листопада, коло 100 учителів вислухали з великим зацікавленням спершу інформацій про УМІ та про повну посвяти працю його основника пл. п. проф. Р. Савицького. Опісля прелегентка показала слухачам один з томів монументального твору д-ра З. Лиська „Кодекс українських народних мельодій", а на кінець подала короткий огляд історії української музики від Березовського, Веделя, Бортнянського аж до сучасних композиторів.

Щоб задемонструвати американським учителям, як звучать українські композиції, Т. Богданська переграла низку тем, а три її учениці: О. Федоренко, З. Стебельська і Д. Сигіда виконали декілька творів.

Видання Т. Богданської зробило на американських музик дуже корисне враження, про що свідчили довготривалі оплески для виконавців програми.

Що Буде. Відділ УККА підготовляє Свято Самостійности й Соборности на 24-го січня, а жіночі організації величаво відсвяткують 100-ліття з дня народин Лесі Українки, дня 28-го лютого 1971 року.

Іван В. Турянський,
прес. реф. Відділу УККА

Бойківський Вечір в Дітройті

Активний і повний ініціятиви 56-ий Відділ Союзу Українок Америки (СУА) в Дітройті дбайливо підготовив 5-ий з черги мистецький вечір „Мандрівка землями України", а саме — Бойківський. У підготові, яка вимагала багато праці, взяли участь члени Відділу під проводом голови п-і Дарії Бойчук і п-і Степанії Дуб, а підготову танків перевела учителька балету панна Мотря Макар. Приготовано не лише програму, але й пошито понад 20 бойківських строїв та приготовано багату на світлини, вишивки і ношу виставку.

В неділю, 22-го листопада 1970 р., в переповненій залі Українсько-Американського Осередку о год. 4-ій по пол. відбувся Бойківський Вечір, який відкрила голова 56-го Відділу СУА, а реферат про Бойківщину, її питоменности, етнографію та вклад у загальну українську скарбницю виголосив проф. Олександер Бережницький з Боффало. Прелегент передав привіт і признання від Т-ва „Бойківщина" та журналу „Літопис Бойківщини".

Учителька балету панна Мотря Макар вивела учнями своєї танкової школи „Танок бойкинь" до пісень „Ой летіли гусоньки" та „Ой Іванку, Іванку". Квінтет пань „Підгірянки" відспівав чудові, а так маловідомі бойківські пісні: „Чого соловей смутен, не весел" (нар. пісня), „Ой не зникли золотії терни" Колісниченка під музичним проводом і акомпаніяментом п-і Ст. Колодницької. Слідувало танкове сольо панни М. Макар до пісень „Ой Марічко, чічері, чічері" і „Мій Андрійко".

Першу частину закінчено поясненням на весело до „Бойківських типів Ека", яке написав маестро Едвард Козак, а відчитала п-і Ст. Дуб. Для ілюстрації були показані побільшені картини зі збірки „Село", виконані мистцем Ярком Козаком.

По перерві приявні захоплювалися танком „Бойківчанка" у виконанні Мотрії і Дзвінки Макар та Гр. Куций. Мельорецитацію із бойківських новель д-р Софії Парфанович виголосила із чуттям п-і Гена Барнич. Збірний танок „Трепотянка" та пісню „Ой, на бойки пане брате, на бойки, на бойки", відспівану квінтетом „Підгірянки", присутні прийняли рясними оплесками. Імпрезу закінчено танком усіх танцюристів та словом подяки голови Відділу п-і Дарії Бойчук.

Всі учасниці мали бойківські строї, пошиті спеціяльно до цієї імпрези і виконані на підставі приватних знімок та взорів народної ноші Олени Кульчицької. Освітлення і рефлекрори оформлював п. Ярослав Петращук. Вечором вела п-і Степанія Дуб.

Імпреза була успішною та замітною тим, що це вперше підготовано „Бойківський Вечір" не бойками, і показано нашому громадянству бойківську ношу, пісню і танок, які повинні ввійти у програму наших імпрез. За це належиться окреме признання 56-му Відділові СУА в Дітройті.

О. Б.

КРИГОЛАМ ДЛЯ РІЧОК

Невеликий, але потужний річковий криголам під назвою „Комсомолець" було спущено на воду в Херсоні. Вже надійшли замовлення на кілька такого типу криголамів. Перший був „приписаний" до порту в Нікополі, він уже зламав кригу в Каховському водоймищі, і тим уможливив довший рух суден.

Вакаційна оселя чикаґівців

(В двадцятиліття її заснування)

З намечених доріг на літній відпочинок — перша повела мене до Чикаго і до недалекого Равнд Лейку, до відомої „Оселі Коопер. Самодопомога". Авто президента тієї установи п. П. Вигінного, якого гостем пощастилось мені бути, скрутило в лісок і спинилось перед одним домом з вивіскою „Оселя". Це був адміністраційний будинок.

Я знайомився з новою місцевістю і з її досягненням за 20 рр. Хтось з приятелів шепнув мені, що варта було б написати до „Свободи" з приводу закінчення другого десятиліття від часу оснування „Оселі". Її ж полюблюють і дбають за неї всі громадяни Чикаго, солідарно як католики, так і православні, старо- і новокалендарники. Ну що ж, варт згадати про це в газеті, хоч управа не збирається відзначати ювілею.

Кооперативу „Самодопомогу" створено в 1950 р. під проводом С. Заплатинського, з метою створити вакаційне відпочинкове місце для українських дітей на лоні природи. Нагода трапилась добра. Закуплено за 15 тисяч дол. від Жидівської Дитячої Оселі коло Равнд Лейку два з половиною акра землі з частиною озера і будинками. Там в 1950 р. влаштовано табір з трьома турнусами по 70 дітей. Разом 210 дітей проводило літо на здоровому повітрі в українському середовищі під опікою виховників. Першим завідателем був п. М. Гарасимів. Кооператива рішилася в 1953 р. докупити других два з половиною акра багнистої землі з доступом до озера за сім тисяч долярів і коштом трьох тисяч навезено та усушено багно, при чому допомогли члени даровою працею. Поширено каналізацію коштом 6 тисяч долярів, яку згодом долучено до міської, коштом 9 тисяч.

Та в міжчасі молодіжні організації (Пласт, Одум) подбали за власні оселі для таборування і число дітей почало сильно меншати. Тоді рішено перемінитись, в частині на батьків, даючи їм можливість відпочивати на „Оселі" разом з дітьми. Але для цього треба було розбудовувати це літнище. І так в р. 1956 закуплено через дорогу будинок за 6,000 дол., назвавши його „Косівка", а в 1959 другий будинок в сусідстві, т. зв. „Жидівка" з гаражем за 8.000 дол.

В 1968 р. було вже тільки 40 дітей в таборі, а в 1969 — тільки 11 дітей зголосились, і тоді припинено дитячий табір. Оселя від того часу стала відпочинковим літнищем для старших людей. В 1964 р. поширено площу „Оселі" на 4 з половиною акра, прикупивши їх за 16,000 дол. За її впорядкування і за огорожу заплачено додатково 6,000 долярів. Там стала під цельтом капличка, де відправляють в неділі Богослужби. Розбудовано кафетерію за 14 тисяч долярів і впорядковано спортові площі для відбиванки та асфальтовано їх коштом 4,000 дол.

В 1970 році Кооператива „Самодопомога" та її крамниця й „Оселя" мають великі осяги. Успіхи „Оселі": відновлено і поширено головний мешкальний будинок та інші доми коштом 35 тисяч дол. В головному будинку кімнати великі з двома виходами, окрема спільна кухня і велика заля для всіх імпрез, як концерти, вечерниці, доповіді тощо. В інших будинках поміщаються по 7 родин, разом кожноразово 25 родин, не рахуючи осіб в адміністраційному будинку. Закуплено великий дім в сусідтві за 22,500 долярів, де в слідуючому році приміститься нова кількість літників. Заінстальовано додаткові водні споруди ціною 7,000 дол., вибудовано тоалети з тушами за 10,000 дол. і закуплено інвентар за 8,000 дол.

В Іллиной це одиноке відпочинкове місце для нашого громадянства і воно заповнене в літніх місяцях. Я ствердив, що там приїжджають вже колишні діти, що в початках там самі таборували зі своїми дітьми. Чи не гарно це? По середам з'їжджаються лікарі, щоб купатись і заграти відбиванку, для чого є аж три корти. Масово буває по неділям молодь і відбуває спортові змагання. Душею культурних і спортових імпрез є дир. А. Антонович і Я. Дикий, оба члени управи. Не раз, буває, підносять національний прапор на щоглу біля мальовничо зробленого з квітів тризуба. В неділі з'їжджається багато громадян з родинами, щоб користуватись свіжим повітрям, сонцем і знаменитою купелю в озері.

Чимало людей вживають души, що є в мешканнях і в публічних місцях. Ресторан, прекрасно влаштований кожного дня, дарма, що буднями днями всього декілька осіб там харчується. Коли я там був, то для шести літників варила дружина інж. Б. Білинського, посвятившись цій справі, бо майже всі літники користувались хатніми кухонками. А недільні гості, буває, привозять з собою харчі, ба навіть напої. Та більшість йде в ресторан. Коли не допише погода, то кожна неділя є для „Оселі" втратою від 500 до 600 долярів.

Від'їжджаючи після 6 днів з Равнд Лейку, я міг уже відповісти тим, що цікавились, чим „Діброва" інша від „Оселі". „Оселя" має кращу купіль в озері, три корти виасфальтовані і приписано означені та знаменито поставлений ресторан і доступ залізницею. Зате „Діброва" більша розміром, багатша і різноманітніша фльорою, має велику спортову площу з біжнею, що дає можливість для спортових здвигів, тощо.

Не обійшлось без інформацій, і я мушу згадати тих, що мене втаємничили в історію „Оселі" пп.: інж. Б. Білинського, директора „Оселі" і касира О. Атановського, заст. голови О. Дацка, М. Гарасимова і дир. О. Плешкевича. Згадаю теж решту членів управи, яких я не згадав вище: секр. М. Турянського, пп. Ігоря Білинського, П. Гуртового і д-ра Харука. Всі вони гармонійно співпрацюють над розбудовою „Оселі".

В. Несторович

На Альбертському шляху відкрили пам'ятну українську таблицю

В околиці Едмонтону над шляхом поставлено пам'ятну таблицю англійською мовою, поміщену між двох великих вкопаних у землю стовпів, з'єднаних вгорі перекладиною. На перекладині напис „Провінція Альберта", а на балці вгорі великими літерами: „Українське Поселення", далі йде великий пояснювальний текст. Альбертські провінційні посли поробили старання, за почином нащадка українських піонерів п. Ф. Лакусти, щоб таку таблицю було встановлено. Проєкт напису випрацював син Ф. Лакусти Роман, вчитель в Едмонтоні, оформив таблицю Амвросій Головач, провінційний секретар. Таблиця висить поблизу Форту Саскачевану, там, де перший український поселенець в Альберті одержав земельний наділ. На таблиці написано: „Прибуття до Канади Івана Пилипіва та Василя Єленяка 7 вересня 1891 року започаткувало приплив імігрантів до нової країни. Близько на південь від цієї таблиці 27 червня 1892 р. Михайло Романюк і його родина стали першими поселенцями українського роду й дістали право на дільницю землі („гомстед") в сучасній Альберті. Багато інших поселилися у великій околиці на схід та на північний схід, заснувавши в 1892-1896 роках перше українське постійне селище в Канаді. Успіх, з котрим ці піонери пристосувалися до нового оточення, являє собою захоплюючий розділ історії провінції Альберти".

ВІСТІ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА В ЗСА

Нові пожертви на НТШ в ЗСА

В останньому діловому році вплинули такі дальші пожертви на цілі НТШ в ЗСА:

По 1.500 дол. — пані Е. Сташків (на вид. фонд), Д. Микитюк (на вид. фонд).

1.010 дол. — Т. Гнус (на вид. фонд).

По 1.000 дол. — В. Григорчук (на вид. фонд), Ю. Лесюк (на вид. фонд), д-р К Кебало.

750 дол — проф. д-р С. Кулик.

600 дол. — Л. Тягнибік (на вид. фонд).

По 550 дол. — д-р В. Пруць, сл. п. Я. Танцюра.

520 дол. — інж. І. Романюк (на вид. фонд), крім попередніх пожертв.

По 500 дол. — М. Полонюк (на вид. фонд), сл. п. адв. І. Бараняк (через п. І. Кисіля).

300 дол. — А. Галелюк (на вид. фонд).

275 дол. — д-р Р. Смик (на вид. фонд).

По 250 дол. — Український Народний Союз, Джерзі СиTі, сл. п. О. Лятуринська (через п. О. Соловей).

200 дол. — д-р С. Войтович.

170 дол. — д-р Т. Решетило.

По 150 дол. — д-р Я. Рожанковський, д-р К. Г. Рогозинський.

140 дол. — д-р Я. Макарушка

130 дол. — проф. д-р М. Стахів (на вид. фонд).

По 125 дол. — п-ство М. Турянскі, Д. Санчук, І. Галярник.

110 дол. — проф. д-р Р. Осінчук (на вид. фонд).

102 дол. — проф. І. Голембійовський.

По 100 дол. — М. Сухорський, М. Пирський, Д. Кульчицька (на вид. фонд), д-р В. Стефурак (на вид. фонд). д-р В. Кокорудз, І Лепкий (на вид. фонд), З. Юрків, д-р Б. де Веліґост Лотоцький, д-р Д. Фаріон, Об'єдн. „Провидіння" ((Впр. о. шамб. М. Харина), М. Сведан, Український Робітничий Союз, Відділ 72 Детройт (п. Назарик), о. М. Мищишин, д-р В. Кіналь, Товариство Українських Інженерів А. Відділ Філядельфія (на вид. фонд), д-р Я. Мурський, І. Федорович (на вид. фонд), М. Дем'янчук, д-р Б. Филипчак.

95 дол. — Український Конгресовий Комітет Америки. Відділ Лорейн, проф. д-р В. Оренчук.

85 дол. — И. Волк.

По 75 дол. — І. Мігайчук, Український Народний Дім. Лорейн, д-р О. Шкільник, п-ство І. Кальмуки, д-р Т. Шегедин, проф. С. Волянський, Українське Об'єднання, Вашингтон, д-р М. Дейчаківський.

70 дол. — М. Чорний.

По 60 дол. — д-р М. Комарянський, д-р С. Чесниковський, мист. Б. Галаган.

58 дол. — Г. Мисишин.

По 55 дол. — д-р І. Карапінка, д-р Ю. Карапінка, проф. д-р Р. Придаткевич.

По 50 дол. — М. Яремко, М. Грушка, В. Возній, І. Залізняк, П. Сайкевич, проф. д-р М. Овчаренко (на вид. фонд), проф. д-р І. Розгін, І. Остафійчук, Ф. Маглай, Ю Гаюк (на вид. фонд), д-р Н. Пелехович - Гайворонська, д-р О. Цибрівський (на вид. фонд), Український Робітничий Союз, Скрентон пред А. Батюк). І. Барабах, Е. Прозен, В. Кий, С. Гумилович, д-р М. Гнатчук, д-р М. Грушкевич, д-р П. Грицак, М. Сурмач, В. Возній, д-р М. Сагайдак, д-р П. Богданський, д-р Б. Филипчак, М. Івакий, М. Іванів, Український Центр. Комітет Маямі п. Л. Подубинська, о. А. Хлистун.

По 45 дол. — проф. д-р В. Лев (на вид. фонд), П. Ямняк, проф. д-р П. Стерчо.

По 40 дол. — В. Наконечний, д-р С. Федюк, пані О. Яхно, п-ство В. Дмитренко, д-р П. Демус, С. Глиняньський, С. Єрмолович, П. Ярема.

По 35 дол. — Г. Старовійт, І. Атаман, (на вид. фонд), І. Крук (на вид. фонд), Ф. Чісбий.

32 дол. — мист. К. Шонк - Русич.

По 30 дол. — П. Гладкий, д-р В. Сушків, інж. О. Савицький, Д. Ткачук (на вид. фонд), С. Кікта, п-ство д-р О. Саноцькі, пані Л. Лучарська.

27 дол. — Союз Українок, Повтакет.

По 25 дол. — Л. Проць, Е. Грицак, В. Дячук, Б. Давидович, А. Чорній, д-р Е. Клюфас, В. Лисько, А. Криницький, Український Народний Союз Відділ 277 Гартфорд, д-р Т. Сеньковський, Агенція Ковбаснюк Ню Йорк, д-р М. Белендюк, П. Могилин, д-р В. Ґалан (на вид. фонд), д-р П. Стецюк, проф. д-р О. Андрушків (на вид. фонд), проф. д-. М.. Зайцев (на вид. фонд), проф. д-р В. Богун-Чуднів (на вид. фонд), Осередок НТШ, Вашингтон (на вид. фонд), В. Петровський, А. Стрільбицький, проф. д-р Я. Падох (на вид. фонд), В. Кучкуда, пані М. Княжинська, І. Турчин, банк „Самопоміч", Рочестер, В. Клос (на вид. фонд), д-р Р. Сочинський, Е. Трусевич (на вид. фонд), В. Давидович (на вид. фонд), І. Баката, проф. д-р М. Гайдак, ред. І. Кедрин - Рудницький (на вид. фонд), проф. д-р М. Богатюк, І. Малиновський, Г. Личковський, п-ство д-р І. Макаревич, Л. Герасимович, І. Лушпинський, д-р М. Сеньків, І. Галавай, Е. Гринів, М. Петришин, д-р А. Згута, д-р Я. Воєвідка, пані С. Жуковська, д-р Б. Пайчук, мгр. О. Смаль, банк „Самопоміч", Ню Йорк, інж. Р. Трешньовський, Д. Горбай, Український Конгресовий Комітет Відділ Сиракюз, д-р Я. Войнаровський, М. Гайдич.

По 20 дол. — д-р І. Домбчевський, д-. С. Жуковський, П. Пшик, А. Дзедзик, В. Бурдьо, П. Сухомлин, д-р Е. Омельський (на вид. фонд), о. О. Городецький, Д. Леськів, д-р А. Тершаківець, В. Єрега, В. Бойко, В. Онуферко, інж. Р. Гойдиш, проф. д-р Ю. Фединський (на вид. фонд), Український Конгресовий Комітет Відділ Бінгемтон, П. Шремета, д-р Ф. В. Корчмарик, д-р Б. Гординський, д-р М. Яримович, д-р Г. Врецьона, д-р Н. Гей, д-р П. Джуль, М. Лободяк, проф. д-р З. Храпливий, І. Різник, пані С. Салюк, д-р А. Турчин, В. Новаковський, Я. Петрусяк, д-р Я. Моцюк, д-р В. Панасюк, д-р Р. Дражньовський, д-р Ю. Кишакевич, проф. д-р М. Чировський, інж. М. Савицький, Український Конгресовий Комітет Відділ Міннеаполіс, інж. Г. Бобків, проф. д-р І. Ратич, Е. Зварич, д-р В. Когутяк, Л. Кучерський.

Крім того зложили численні ВШ. Жертводавці поменші пожертви, яких список подамо в найближчих „Вістях" НТШ. Всім ВШ. Жертводавцям складаємо найщирішу подяку за прихильність для нашого Товариства і за моральну та матеріяльну підтримку.

Московські „Ізвєстія" високо оцінили роман О. Гончара „Циклон"

В московському журналі „Дружба Народов", ч. 8 в 1970 р. було опубліковано новий роман секретаря Спілки Письменників УССР Олеся Гончара „Циклон", в перекладі з української мови на російську І. Карабутенка та І. Новосельцевої. Рецензент І. Козлов у „Ізвєстіях" з 26 грудня м. р. під наг. „Міцніші циклонів" зауважив, що роман побудований місцями занадто ускладнено, бо в ньому одночасно в двох плянах зображені події другої світової війни в Україні та боротьба з фашизмом, і події сучасні: в Карпатах кінооператор Сергій має здіймати фільм про другу світову війну, але настає страшна повінь і він гине у мутних водах. „Автор використовує засоби національної і народної символіки" для того, щоб „ствердити героїчне начало совєтської дійсности". В „Циклоні" навіть полонений червоноармієць іде в таборі військовополонених „рівним і відважним, неначе б із веселим обличчям, з орденом Леніна, який квіткою палав на гімнастерці" . . . Зазначено, що „Циклон" є продовженням повісти „Людина і зброя", яку О. Гончар опублікував у 1960 році в Києві,

ВІСТІ З ТОРОНТА

Товариство Власників Реальностей

Заходом ініціятивного комітету в складі: д-ра Т. Ваня, д-р О. Яворського і В. Бойчука, відбулися, 13-го грудня ц. р. у залі церкви Успення Божої Матері основуючі загальні збори Товариства Власників Реальностей. Ідею створення такого Товариства, яке має велике значення не тільки в обороні різних податкових справ, але також і в суспільно-громадському і політичному аспектах прийнято у нашому місті дуже позитивно. Понад 200 осіб зібралося на загальних зборах та вислухали інформації ініціяторів, прийняли статут і вибрали перші керівні органи, які очолив громадський діяч д-р О. Бойко. Новообрана управа розробляє дальшу плятформу праці, до якої хоче запросити також представників нашого зорганізованого життя. Понад 20 тисяч українців, власників реальностей в Торонті, зорганізувавшись у сильну організацію зможуть зробити дуже багато, та мати відповідний вплив на або міських податкових установ як також сильний голос в міських виборах, та інших акціях.

Єпархіяльний З'їзд Української Греко-Православної Церкви

В днях 20-го і 21-го листопада ц. р. в приміщеннях української православної катедри Св. Володимира, відбувся 19-й Єпархіяльний З'їзд Східної Єпархії УГП Церкви. Молитвою і вступним словом З'їзд відкрив Архиєпископ Михаїл, з проводила ним президія в складі: Ю. Торошенко—голова; Я. Леник—заступник голови, К. Сакалюк і П. Неліпа—секретарі. Від духовенства у президії були: Архиєпископ Михаїл, о. прот. В. Слюзар, о. прот. Е. Чижів, о. С. Гуцуляк. По виборі комісії, З'їзд вислухав цілий ряд доповідей на тему різних церковно-громадських справ, зокрема проблеми належного виховання нашої молоді, покращання праці громад і інші. О. прот. М. Боднарчук інформував про релігійні програми СБС, які мають велике значення у популяризації нашого українського обряду і культури. З. Самець подав цілий ряд дуже важливих думок у фінансових справах, та закликав до їх поліпшень у наших громадах. Доповіді голови Консисторії о. прот. Д. Лука, та о. прот. Федака, а also і інспектора Рідних Шкіл КУК. І. Боднарчука, дали багато цінного матеріялу для оживленої і активної дискусії. По звітах Єпархіяльної Ради на внесок номінаційної комісії вибрано новий склад Єпархіяльної Ради. Ухваленням резолюцій, та кінцевим словом Архиєпископа Михаїла закінчено З'їзд, який напевно причиниться до ще більшого пожвавлення праці УГП Церкви у Східній Єпархії.

В Честь Слуги Божого

Старанням всіх парохіяльних організацій Святомиколаївської церкви, влаштовано, 12-го грудня ц. р. Святкову Академію в честь Слуги Божого Митрополита Андрея.

По торжественному молебні за прославу Слуги Божого Андрея, який під проводом о. прот. І. Сиротинського відправили всі отці парохії, відбулася у залі церкви мистецька частина, яку виконали оба парохіяльні хори; мішаний хор під проводом проф. І. Коваліва і дівочий хор „Веснівка" під орудою К. Зорич-Кондрацької. Вступне слово прочитав о. парох І. Сиротинський, а доповідь виголосив д-р А. Базилевич. Окремі виступи дітей Рідної Школи своїми збірними рецитаціями і окремими деклямаціями, присвяченими Слузі Божому Андреєві, доповнили цілість програми. Молитвою, і „Боже Великий Єдиний" - закінчено цю святкову імпрезу.

Вдалий концерт

Музичний Інститут ім. М. Лисенка в класі фортепіяну проф. Марти Кравців - Барабаш, влаштував, 20-го грудня ц. р. у авдиторії „Бікфорд Гай Скул" концерт молодого надійного піяніста Адониса Яцівa. Хоч це дуже молодий піяніст, виконав деякі твори Баха, Бетговена, Шопена, Лісти, та українських Косенка, Ревуцького, Бриля і Шамо з великою прецизністю. У молодого піяніста добачається великий талант, який напевно під проводом, досвідченого педагога проф. М. Кравців-Барабаш буде доведений до досконалости. Хоч звичайно сольові виступи, а тимбільше фортепіяну все мають обмежений круг симпатиків одначе авдиторія була майже заповнена, а між присутніми велике число нашої молоді, яка щиро оплескувала свого ровесника. Кількa чудових рож подаровано піяністові,— маленькою Сагайдаківською, була передана під рясні оплески піяністом своїй учительці Кравців — Барабаш. Молодому піяністові бажаємо багато дальших успіхів, а проф. Кравців - Барабаш, щиро гратулюємо та тішимось, її успіхами у музично-мистецькому вихованні нашої молоді. По закінченні концерту, багато запрошених прихильників музики перебули гостину у п-ва Барабашів. Вони багато вкладають своєї праці й труду у нашу суспільно-громадську працю.

Празник Парафії

Святомиколаївська парафія, це одна з найкращих і під кожним оглядом упорядкована в нашій Єпархії. Ця парафія, якої основником і опікуном аж до останньої хвилини свого життя був визначний науковець-теолог сл. п. о. мітрат д-р В. Липський. По короткому часі адміністрування парафією всеч. о. І. Сиротинським, який виказався надзвичайним ісповідником, одержав він номінацію на пароха і рівночасно був підвищений до сану протопресвітера. Хоч скромна інсталяція нового пароха і протопресвітера вже й відбулася попередньо, то парафіяни Святомиколаївської церкви разом із всіма парафіяльними організаціями, влаштовуючи празник в день патрона своєї церкви, ще раз виявили щиру подяку для свого Дорогого Владики Кир Ізидора, та Любов і прив'язання до свого нового пароха. На влаштованому празничному обіді 19-го грудня ц. р. по Архиєрейській Службі Божій, виступили представники організацій які бажали своєму пароxові всього найкращого і дякували Преосвященному Владиці за назначення саме всеч. о. Сиротинського пароxом. З привітами і побажаннями виступили п. Верига від церковного комітету, інж. М. Цибульський від Батьківського Комітету Шкіл, п. Ломага, від відділу ЛУКЖ, проф. Біланюк від БУК, група молоді від Пласту, і інші. На пам'ятку парафіяни подарували своєму пароxові протопресвітерський хрест, який поблагословив Владика і вложив о. пароxові на груди. Словом Преосвященного Владики всеч. о. прот. І. Сиротинського, співом Многоліття, закінчено святочну трапезу якою проводив молодий п. Врановський.

В. Дідюк

В Канаді відзначили адвоката Морриса Перожака

Морріс Перожак

Гамілтон, Онтаріо — Онтарійський провінційний уряд відзначив адвоката Морриса Перожака нагородою Королівської Ради. Її надається тим, що мають особливі заслуги в легальних юридичного типу професіях. М. Перожак був 191 адвокатом, відзначеним такою нагородою в Онтаріо. Традиційно, відзначення дають після 12 років успішної практики. М. Перожак є головним партнером у фірмі „Перожак і Вінчі". Виступає адвокатом - обороцем у судах, бере також кримінанні, УНО, належав до Екзу середовищі він завжди був активним. Практикувати почав з 1958 року, в Гамілтоні був і є членом різних канадійських, товариств та організацій, тепер є головою Комісії Будівництва, повіреним в Гамілтонській Асоціяції Юристів та ін. В Українському Національному Об'єднанні, УНО, належить до Екзекутивної Ради від 1963 р. По 1968 р., впродовж 4 років був головою гамілтонського відділу Союзу Українських Бизнесменів, виступає часто як майстер церемоній на українських концертах. Закінчив Мекмастерський університет в Гамілтоні і юридичну школу в Торонті. Морріс Перожак є сином п-ва Перожаків з Брендфорду, Онт., одружений із Стефанією Самець-Перожак, подружжя має трьох дітей. Вся родина є членами УНСоюзу, а сестра М. Перожака, п-і Гелен Сминдак, була один час редактором „Українського Тижневика" та й далі час до часу надсилає для нього матеріяли.

Зголошення на баль преси приймається до 22-го січня

Філядельфія. — З Ділового Комітету першого в ЗСА Балю Української Преси інформують, що з огляду на велику, більшу ніж сподівану кількість зголошень до участи в тому балю, ці зголошення приймаються ще тільки до 22-го січня. Комітет далі інформує, що місця при столах будуть визначені в порядку їх зголошень, і тільки для тих зголошених, що заздалегідь вирівняли належність за білети. Ще до 22-го січня приймаються також зголошення на кралю і княгиню української преси в ЗСА. Рівночасно жюрі конкурсу прохає всіх кандидаток зголоситися в день балю о 30-го січня, в балевій залі на годину раніше перед заповідженим початком балю, отже о год. 7-ій вечора, щоб можна було підготовити переведення конкурсу.

ШОФЕРИ І ВІДПОЧИНОК

Водії вантажних авт на далекі дистанції нарікають в Україні, що після 9-ої г. вечора вони не мають куди заїхати, перепочити й напитись чаю, кави чи з'їсти вечерю. В листі з Черкас в „Ізвєстіях" з 12 січня сказано, що раніше були при великих шляхах такі „заїжджі двори, потім „столовкі", хоч у „деяких з них зникли традиційні борщі й котлети", а тепер при автострадах почали з'являтися „чайні", де є горілка, але немає чаю. Найновіша тенденція — будувати вздовж шляхів „ресторани", які зачиняються о 9-ій вечора.

Дім Українського Пенсіонера

Загально відомо, що одинокий наш Український Дім для Старших в Торонті, показався дуже успішною інституцією. Десятки старших людей, знайшли там затишний притулок, здорово харчуються, культурно розважаються в рідній атмосфері, а кількасот інших чекають черги, щоб туди дістатися. Щоб уможливити шось подібного нашим старшим в Америці, то українська громада в Сан Дієго, організує Дім Українського Пенсіонера. Дім буде власністю членів - удільців, оформлений в кооперативу, із своїм виборним зарядом, а побудований буде на зразок готелю.

Кожний член матиме свою власну кімнату, а спільними для всіх будуть: кухня, їдальня, розвагова заля, савна, плавальня, автобус для прогульок, та ін. благоустаткування. Членами можуть бути подружжя і особи самітні. Ціна удiлу передбачається около 5-6 тисяч доларів.

Відпочинок по трудах в лагідним, сухім кліматі, людей відмолоджує, та дає безкоштовні полегші хворим на серце, астму, нерви, ревматизм та інше., а життя в товаристві своїх людей, розваги, дає нову пульсу, депресію, безрадісність та створює нові зацікавлення. Тому користайте з цієї нагоди, впишіться в члени „Дому" та переселяйтеся до Калiфорнії. Зголошення приймає голова Українсько - Американського Товариства — Михайло Костка, 3051 Broadway, San Diego, California 92102.

М. К.

ВЕРНЕР ФОН БРАВН

(Закінчення з 3 стор. 2-ої)

космічний сателіт у довколо до дому.

У 1950 році запланована ракета вже була готова. Залишилася тільки трирічна фаза перевишколу совєтського технічного персоналу, по завершенні якого німецьких ракетних спеціялістів відпущено до домів.

Іншим шляхом пішла будова американської далекосяжної ракети, за будову якої взялися одночасно дві федеральні ракетні дослідчі станиці: Військова та Фльоти.

Військова ракетна станиця з якої приділено 68 німецьких спеціялістів з Пенемюнде, очолюваних фон Бравном, мала свій осідок в Ню Мексіко і працювала над будовою далекосяжної ракети типу V-2 для мілітарних цілей. А морська ракетна станиця працювала над будовою тієї самої ракети, але типу „Вікінг", для мирних цілей.

Ефект цієї дворакетної будови далекосяжних ракет був такий, що через 119 днів по виучленні в орбіту „Спутніка І" та глузливої заяви Н. Хрущова, коли то, мовляв, американці випустять врешті свого обіцяного сателіта, інженери з „Марінс", не зважаючи на всі зусилля та кільканалцять спроб, не були спроможні своєю „мирною" ракетою випустити в простір п'ятифунтового сателіта „Венгарда"

Коли технологічне приниження ЗСА спричинило нестерпну ситуацію, векретар оборони в кабінеті президента Айзенгавера, МекЕлрой, дозволив врешті вжити для вичалу штучного сателіта „Редстовн", конструкції фон Бравна.

З помічною тієї ракети вдалося врешті інженерам НАСА випустити сателіт „Експлорер", що не тільки врятував престиж Америки, але й започаткував нову еру в простірному двобою Америки з СССР. Уліпшена та потужніша версія ракети „Редстовн", ракета „Сатурн V" перенесла минулого року трьох американських астронавтів на Місяць.

Вернер фон Бравн син пруського барона, колишнього міністра рільництва у Ваймарській республіці, абсольвент Високої Технічної Школи в Цюріху та Берліні і носій докторату Берлінського університету. А його колишній шеф Вальтер Дорнбергер працює тепер технічним консультантом в американській фірмі „Бел Ейкрафт Ко".

Різдво Христове в Українському Селі Глен Спей, Н. Й.

Могутньо та величаво пролунали співи наших прекрасних колядок, у часі Різдвяних святкувань, по наших парафіях. Вірні масово заповняли й найбільші простори церкви.

Різдво Христове залишилося і в цьому році великим, родинним святом любови і відродження усіх найкращих людських почувань.

Ніхто не силкується заперечувати, що Різдво, це найкраще, найрадісніше свято календарного року. Це свято, як і Великдень, об'єднує нас усіх в одно, в одну християнську цілість, і пригадує нам, що ми всі одного роду. Під аспектом надії справедливого миру й ми в цьому році величаво святкували наші різдвяні свята. Різдвяна коляда досягла й наших церков по вакаційних оселях, пролунала могутнім тоном і в Українському Селі — Глен Спей, нюйоркської стейту.

Вірні, обох віровизнань зібралися 7-го січня 1971-го р. в день Різдва Христа, за юліянським календарем, під одним дахом своєї церковці, щоб спільно віддати поклін новонародженій Дитині.

Преподобний о. Степан Ширий ЧНІ, сотрудник с. Нюарку, Н. Дж., відслужив Божественну Літургію, в супроводі співів усіх вірних і виголосив проповідь.

Могутнім акордом, традиційної коляди —„Бог предвічний народився", закінчено різдвяні свята у Церкві Українського Села Глен Спей Н. Й., церкві св. Володимира.

З церкви, на запрошення п-на Ляховичів, власників Глен Спа ресторану, велика родин зійшлися на спільний сніданок. При перекуску й при приємній розмові — співи наших колядок — із властником, зродилася думка традиційної коляди та відвідин жителів Села. Коляду започаткував дім п-ва Ляховичів, а закінчив дім п. мгр Чемеринського. Коляда, під кличем „На церкву та її потреби в Глен Спей" принесла суму 190 дол. до її перебрав Григорій Гунчак, член Церковного будівельного Комітету.

Колядники завітали й до домів наших православних братів, що з питомою українською сердечністю та щирістю їх гостили.

Під час святкувань в Українському Селі Глен Спей, ми відчували правдивий настрій Різдва. Міських святкувань, аж ніяк не заступиш такими святкуваннями, як за Союзівці, Гантері чи в Українському Селі Глен Спей.

Плекаймо наші рідні традиції. Тоді напевно не бракуватиме у наших родинах цієї спасенної радости, що її потрібно людству і цілому світові.

М. К.

ПОДЯКА

Дня 13-го листопада 1970 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п. інж. СТЕФАН БАЛЮТА

Прибиті тяжким горем сердечно дякуємо Вcase. о. І. Жукові за похоронні відправи і прощальну промову в церкві, як також всім Приятелям, Знайомим, Сусідам і Парохіянам за наше співчуття і участь в похоронах. Зокрема дякуємо Всім, що висловили співчуття письмово, або телефонічно і тим, що замість квітів дали датки на добродійні цілі. Сердечно дякуємо нашим Приятелям — п-ву І. М. Слободянам і Е. С. Олексіям, за квіти і допомогу з улаштованні поминків і дуже вдячні Їм і Приятелям в Рочестеру, Н. Й. в-ву В. Л. Дельковичам, що ставилися не жаліючи ні часу, ні труду в час і по похороні розрадити і усокоїти наші болі. Щира подяка Т-ву Українських Інженерів Америки — Віддіп в Боффало, за квіти і участь в похоронах, а голові Т-ва, інж. Костиновові за промову над могилою. Дякуємо п. М. Проценкові за співучасть в Богослуженнях і організацію хору і всім Хористам за звеличення співом відправ в Каплиці. Щиро-сердечна подяка Всім, що жертвували на Служби Божі і Тим, що несли домовину, і Тим, що відпровадили Покійного на Вічний Спочинок.

Зокрема сердечна подяка властительці похоронного заведення п. Ол. Слотюк, за вирцево улаштований похорон і за її щире співчуття і надзвичайну сердечність і опіку нашим в нашім тяжкім болю. Хай Бог Вас Всіх благословить.

В глибокому смутку:
дружина — ІРЕНА БАЛЮТА
діти — АННА і РОМАН

У глибокому смутку та печалі наших зболілих сердець, клонимо голови та посилаємо молитви до Всевишнього за спокій душі незабутнього члена нашої парохії, дякаресита, невтомного робітника на церковній, культурно-освітній та громадській ниві, прикладного громадянина-патріота

бл. п. МИХАЙЛА ВОЛИНЦЯ

що відійшов у Вічність ненадійною смертю — в середу, дня 23-го грудня 1970 Року Божого, на передодні Празника Різдва Христового — в Трентоні, Н. Дж.

Покійний народився 21-го червня 1898 року в Бірках Великих на Тернопільщині, де під час свого життя був заможним господарем та жертвенним робітником на церковній, культурно-освітній та громадській ниві. В 1944 році подався скитальцем на скитальщину. Проживав в таборах для переміщених осіб в Баварії, зокрема в Міттенвальд, де сповняв функції дяка та помагав священикам у церковних відправах. В 1949 році переселився до ЗСА. Від 1950 року по кінець свого трудолюбивого життя жив та працював в Трентоні, Н. Дж., сповняючи функції дяка-ресита при Українсько-Католицькій Церкві Св. Свщм. Йосафата, віддаючи своє знання, працю та здоров'я для церкви та трентонської громади. Осиротив дружину, три дочки з мужами, та трох внуків в Україні та непроглядні ряди однесельчан в ЗСА і Канаді, приятелів та знайомих, розкинених у всьому вільному світі і в Україні.

Похорони відбулися в понеділок, 28-го та у вівторок, 29-го грудня 1970 року у похоронному заведенні Віновича та церкві Св. Свщм. Йосафата в Трентоні, Н. Дж. на єпархіяльний цвинтар Страдальної Божої Матері у Лінґгорн, Па.

У сороковий день після Його смерти, у вівторок, дня 2-го ЛЮТОГО 1971 р. буде відправлене ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ з ПАНАХИДОЮ за спокій Його незабутньої Душі у парохіяльній церкві Св. Свщм. Йосафата при 1195 Дін Евню в Трентоні, в восьмій годині ранку, на яке цією дорогою запрошується усіх, кому дорога остання пам'ять Покійного.

НЕХАЙ БУДЕ ВІЧНА ЙОГО ПАМ'ЯТЬ!
ПАРОХІЯЛЬНИЙ УРЯД
ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ та СЕСТРИЦТВО
Церкви Св. Свщм. Йосафата в Трентоні, Н. Дж.
Трентон, Н. Дж., січень 1971 Р. Б.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ НЕСПОДІВАНОЇ СМЕРТИ

бл. п. ЛЮБОМИРА ГОРНИЦЬКОГО

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДОЮ

в неділю, дня 24-го січня 1971 року

в Церкві СВ. ЮРІЯ у оо. Василіян, НЮ ЙОРК, Н. Й., о год. 10-ій рано;

в Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж., о год. 12-ій вполудне;

Про участь в Богослужбах і молитвах просять Приятелів і Знайомих

МАТИ і РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. проф. БОГДАНА ПОНЕЛИ
складають

на Фонд „Церква в Потребі"	50.00 дол.
і на Українських Інвалідів	50.00 дол.

Гантер, Н. Й. Ольга і Володимир КОБЗЯРІ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ПАВЛА СТОРОЖИНСЬКОГО
складаємо 50.00 долярів
НА БУДОВУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ПЕТРА і ПАВЛА
на Оселі Робітничого Союзу.

Стефанія і Микола ЧОРНИЙ

Ділимося сумною вісткою з всіми Друзями, що 6-го січня 1971 року несподівано відійшов у Вічність на 50-му році свого трудолюбивого життя

бл. п.

БОГДАН МУЗИКА

учасник визвольних українських формацій Другої Світової війни, на еміграції довголітній голова УККА в Кензас Сіті, Кензас та визначний громадський діяч.

ПОХОРОНИ відбулися дня 9-го січня 1971 р. на цвинтарі Чапел Гіллс, Кензас Сіті.

„Спи Друже, спи, про кращу долю-волю сни, про кращу долю Вітчизни, чи ж можуть бути кращі сни"

Р. поклоні
ДРУЗІ ПО ЗБРОЇ

Хор „Дніпро" виконав „чудово свою амбасадорську" місію

15-го листопада 1970 р. український чоловічий хор „Дніпро" з Едмонтону, під проводом свого невтомного диригента й основоположника, виступив у Вінніпеґу з концертом, як репрезентант провінції Альберти, у т. зв. „Днях Альберти", з нагоди 100-річчя Манітоби, на запросини комітету, в порозумінні з радою народного мистецтва Альберти. Поїздку до Вінніпеґу фінансував уряд Манітоби і частинно Альберти. В головному концерті в неділю 15-го листопада взяв теж участь мішаний хор „Бах корал сосаєті" з Мінеаполісу, жидівський ансамбль з хореографічним монтажем з їхнього життя в розсіянні, зокрема в Канаді і хор „Дніпро" у другій частині концерту, що її започаткував піснею „Привіт Манітобі", а свою 45 хвилинну програму закінчили в'язанкою народних пісень „Журавель". Міністер Амвросій Головач, який репрезентував уряд Альберти, висловив вдоволення з виступу хору „Дніпро" в кінцевому слові подяки урядові Манітоби. В понеділок, 16-го листопада хор „Дніпро" виїхав з концертом в українсько-французьку околицю Ст. Мало, що його з вдоволенням вислухали українські поселенці з поблизьких околиць під проводом свого і французького священика та шкільна дітвора під проводом учителів.

З нагоди поїздки до Вінніпеґу й успішних гостинних виступів відбулась у неділю, 6-го грудня 1970 р. в авдиторії св. Івана, зустріч з українським громадянством при перекусці, від год 2.15 до 5.15 по полудні, поєднану з виставкою світлин і програмок хору „Дніпро" за 17 років свого існування та інших українських хорів у Канаді, ЗСА та в Україні. Зустріч започаткував хор „Дніпро" молитвою „Отче наш", Римського - Корсакова і многоліттям Владиці Кир Ніле ві, який звеличав її своєю присутністю. (Владика Кир Андрій виїхав на візитацію поза Едмонтон і тому не міг з'явитися, а з-поміж священиків було тільки три православних і ніодного католицького). Програму започаткував знаменною промовою Волтер Кваса, директор культурного розвитку провінції Альберти. Склав сердечну подяку хорові та диригентові за „чудові амбасадорські виступи" в Вінніпеґу, як репрезентант Альберти і висловив побажання, щоб представники хору „Дніпро" і КУК та провінційного уряду Альберти, спільно обговорили недалеку поїздку хору „Дніпро" з концертами по містах і містечках Альберти. Підкреслив, що провінційний уряд Альберти має на це гроші. Своє привітальне слово від провінції Альберти закінчив побажанням найкращих успіхів хорові, за що приявні нагородили його, перериваючи його слово, бурхливими оплесками. З черги голова хору, Михайло Журавель подав обширний звіт з поїздки до Вінніпеґу і Ст. Мало, включаючи, теж і позапрограмову товариську зустріч з хористами і диригентом Климковим — хору ім. О. Кошиця та українським громадянством Вінніпеґу. Голова КУК Р. Осташевський висловив гарячу подяку хористам і диригентові за наполегливу працю і заявив, що КУК веде переговори щодо виступу хору „Дніпро", в поширеному складі з симфонічною оркестрою в Едмонтоні, що передбачений на осінь 1971-го р. Сердечну подяку хорові за приїзд до Вінніпеґу склав голова ради народного мистецтва Альберти, Р. Дзеник, а Мирослава Дікур, член дирекції „симфонічного т-ва в Едмонтоні", дякувала за культурну працю запевнюючи, що докладе всіх зусиль, щоб виступ з симфонічною оркестрою був здійснений і вийшов, як мистецький вияв українського хорового ансамблю. По промовах і привітаннях хор „Дніпро" виконав пісні: 1) „Над Прутом у лузі" — Матюка; 2) „За дальним небосхилом" — Майбороди; 3) „Сонце гріє" — Потапенка і 4) „Котилася ясна зоря з неба" — Лисенка, дві останні пісні при фортепіяновому супроводі, Г. Мельничук.

У кінцевому слові диригент Р. Солтикевич підкреслив, що метою зустрічі не була тільки розвага і звіт з поїздки до Вінніпеґу але наладнання тісної співпраці. З жалем підкреслив, як інші культурні народи вшановують гідно своїх музичних корифеїв (1969-ий рік — це рік Шопена, 1970-ий — рік Бетговена) тоді, як у нас проминув безслідно рік Лисенка. Становище українських музик і композиторів в Україні невідрадне, їхня творчість, як і музична народна творчість спотворені. Закінчив закликом уможливити хорові „Дніпро" здійснити задуми, вписуватись численно до мішаного хору „Дніпро", передусім молодь і молоді співачки та співаки. І дійсно, кількох приявних вписалось до хору, між ними адв. Р. Дзеник з дружиною. На закінчення, диригент Р. Солтикевич передав акомпаньяторці Г. Мельничук дарунок і висловив їй признання, З. Прокоп висловив подяку адв. Р. Дзеникові і передав книжку д-ра М. Марунчака: „Історія українців у Канаді" англійською мовою, а І. Хома вручив дарунок диригентові хору з подякою і побажанням з його іменинами. Закінчено зустріч відспіванням національного гимну.

Мих. Хом'як

З праці Музичного Садочка УМІ в Філядельфії

Музичний Садочок, в північній частині Філядельфії, зорганізований щойно в місяці вересні м. р. — зусиллям невеликої групи молодих матерів, що намагаються протидіяти асиміляційним впливам довкілля, вже 19-го грудня м. р. дав доказ праці та потреби свого існування.

О год 2-ій по пол. у люксусово влаштованих приміщеннях Музичного Садочка при Озк і одинадцятій вулицях, відбулась перша імпреза Садочка — „Ялинка Малят" з обширною програмою, до якої входили хоровід, співи, колядки, гри, забава з ангелом та на закінчення — гостиною Св. Миколая.

Приявні були приємно вражені святочним удекоруванням головної залі та двох бічних кімнат Садочка. З прикрас вибивалися передусім велика ялинка, причепурена дітьми зі садочка та їх виховницями Галею і Дзвінею, в середині по-мистецьки виконана гуцульська церква, дальше ангели і загальнсріздвяні декорації. Бічні кімнати й довгий коридор звішено матеріялами виконаними дітьми. Висіли й їхні „композиції" — паперові ноти, ключі, рівненько наліплені на лінійках, дальше малюнки багатьох інструментів, що з ними вони обзнайомилися під час трьохмісячної програми Музичного Садочка, а саме: бандура, фортепіяно, скрипка, віоля, бас, труба-сурма, волт-горн, тромбон, ріжок, гарфа та ін.

Приявні з признанням сприймали виконання програми, яка тривала від 2-ої год. до 5.30 по пол. — хороводом дітей, у віці від 2 і пів до 4 і пів років, почався цей перший виступ малят музичного Садочка УМІ. Всі діти були одягнені в стилізованих гуцульських костюмах. По відмовленні молитви, діти заспівали пісню про село „Иги, гоя, гоя" і затанцювали аркана. Опісля, згуртувавшись при звізді, заколядували „Бог предвічний". По цій коляді діти зі садочка і їхні діти - гості перейшли в один кут залі й там на пахучім сіні ждали на ангела, який заховав їм в сіні горішки, цукерки й яблука. Старші зі зворушенням пригадували свої часи в Україні та подивляли радість дітей, що з гаммом качалися по сіні, шукаючи за горішками й яблуками, щоб занести їх ангелові, який докінчував вбирати розкішну ялинку. Опісля хороводом обійшли велику залю і, задержуючись коло ялинки, заколядували „Ти ялинко ясна", та собою оформили живу ялинку, тримаючи в своїх маленьких ручках маленькі ялинки. Діти зацікавлено слухали оповідання своїх виховниць про різдвяні звичаї в Україні. Опісля діти наслідували звірят. Пізніше діти заспівали: „Я коза дереза", „Ми веселі козенята" та „Іде коза рогата". Під час забави на сіні всі діти були одягнені в маски звірів. Був: медвідь, зайчик, вовк, корова й дванадцятеро козенят. Одна дитина хотіла бути левом та з трудом переконано її, що на гуцульщині немає левів (певно бачила лева на виставі опери „Лис Микита") Діти виводили танок довкола „снігової баби" і співали „Ми сніжинки - верховинки із-за високих Карпат". Вправою з рукавичками закінчено програму. — Потім привітали Св. Миколая — піснькою „Ой хто, хто Миколая любить". Св. Миколай похвалив чемних діточок за послух родичам і старшим та роздав всім дарунки.

На цій першій імпрезі було кілька десятків батьків дідусів цих дітей та кільканадцять посторонніх гостей, а між ними й директор УМІ з Філядельфії, проф. Юрій Оранський.

Великий вклад праці дали учительки - виховниці: Галя Поритко і Дзвіня Швед, які поборюють перешкоди в змаганні, за українськість наших дітей.

Серпентинка

КОНКУРС НА ВИСТАВИ П'ЄС ЛЕСІ УКРАЇНКИ ТА П'ЄСИ ПРО ПОЕТКУ

Київ. — Українське Театральне Товариство і „міністерство культури УССР" проголосили конкурс на 1971 рік, на ознаменування 100-ліття з часу народження геніяльної поетки Лесі Українки. Як повідомила „Літературна Україна" з 22-го грудня, до жюрі конкурсу запрошено „представників міністерства культури України, Всеросійського Театрального Товариства і Українського Театрального Товариства". Час тривання конкурсу — від 1 до 31 березня 1971 року. За найкраще театральне виконання п'єс і драматичних поем Лесі Українки будуть видані нагороди театрам у формі дипломів та грошеві, від 1 500 рублів до 800 рублів; за найкращу виставу одного з творів про поетку - ювілятку буде присуджено дві премії, в 1 000 і в 600 рублів. Київський драматичний театр ім І. Франка і Запорізький театр покажуть „Кассандру". Тернопільський підготовляє „Лісову Пісню". Львівський і Чернівецький обласні театри ставитимуть „Камінного Господаря". Дніпропетровський театр — драму „У пущі". З п'єс про поетку йти-

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!

ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ У БРАЗИЛІЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

часу 220.600 дол., з чого уділила допомоги на загальну суму 185.625 дол. Минулорічна Листопадова збірка дала 15.389.71. Уділено допомогу людям: за залізну заслону, у Польщі, Чехо-Словаччині, Югославії, Південній Америці, Австрії, Бельгії, Німеччині (Союз Воєнних Інвалідів — 189 осіб) та в ЗСА (82 особи). Адміністраційні витрати були всього на 422.51 дол. На допомогову акцію в Югославії Суспільна Служба Комбатантів зібрала окремо 2,450 дол. — Студент Р. Петрик інформував про добровільну працю філядельфійських студентів у рямцях суспільної служби ЗУАДК. За два останні місяці студентська секція мала діло з 25 „випадками", „кейсами", з яких частину поладнано а частина в ході. Найбільшу трудність роблять самі потребуючі, які не хочуть користати з потрібної їм допомоги, не розуміючи, що це не милостиня міста чи стейту, а гроші, які належать їм з загальних податків. Доповідач давав низку яскравих випадків людської нужди, але й незрячности. Студентська секція урядує в домівці ЗУАДК в понеділки і вівтірки. Голова Студентської Громади М. Куліш ствердив, що також інші студентські громади в ЗСА раді наслідувати приклад філядельфійських студентів і є надія, що в усіх центрах українців в Америці постануть аналогічні студентські секції суспільної служби. — Екзекутивний директор О. Тарнавський поінформував, що на конті югославської допомоги знаходиться ще кругло 25.000 дол. І тих грошей не вживається на адміністраційні кошти 3-члени-добродії ЗУАДК: УККА, УНС., Українська Щад- — Українська Щадниця у Філядельфії жертвувала 2.500 дол. і УККА 100 дол. На жаль, є тепер тільки 4 члени-добродії ЗУАДК-ту: УККА, УНСоюз, Укр. Щадниця і п. Ю. Лесюк. Заступник голови ЗУАДК Иосип Лисогір інформував про сесію Секретаріяту СКВУ, яка відбудеться 30 січня ц. р. Вживається заходів, щоб на тій сесії були й делегати Ради Суспільної Служби при Секретаріяті СКВУ. Голова Контрольної Комісії ред. І. Кедрин звернув увагу, що внаслідку відсутности належного апарату не виконується суґестій Контрольної Комісії та ухвал самої Екзекутиви щодо збільшення фондів ЗУАДК. Рішено наладнати цю справу. Запити і суґестії подавали пані К. Пелешок, д-р О. Білик, інж. І. Скіра. В засіданні взяли участь також член-добродій ЗУАДК Ю. Лесюк і троє студентів: Х. Білинська, Р. Петрик і М. Куліш. Після засідання Екзекутиви відбулася ще її нарада з головою Координаційної Ради Суспільної Служби при ЗУАДК, головою Союзу Українок Стефанією Пушкар.

ЗМІНА АДРЕСИ

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303

Долучую 25 центів — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:

ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ____

Ім'я і прізвище: ____

Адреса: ____

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище: ____

Адреса: ____

____ Zip Code ____

ТАРЗАН, Ч. 6494. Гано хоче таки вбити Тарзана

День стиду для батузів! Чи батузи, які вбивали списами левів, стали такими слабими, що мусять дітей проколювати списами?

Це тільки створіння нашого ворога, вождя бонгів Вамбі... Ми тільки доторкуємо їх списами, щоб вони йшли з нами...

Але тут тільки я, Мамбо, є тим, що запитує! Чому ти, Тарзане, приходиш до забороненої країни батузів?

Перестань говорити з ним, Мамбо! Я, Гано, кажу, щоб ми застромили голову цього Тарзана на бамбус, щоб перестерегти інших шпигунів, щоби стояли здалека від країни батузів!